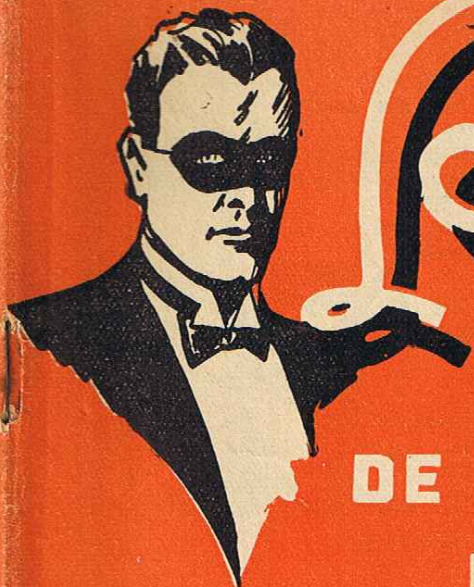

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Violowonder

N° 2077

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Violwonder

HOOFDSTUK I.

DE KUS DER MUZEN

Waar de Paine's eigenlijk vandaan kwamen stond niet volmaakt vast en, om de waarheid te zeggen, werd er ook niet nauwkeurig onderzoek naar gedaan, in een tijdperk, waarin rijkdom iets zo zeldzaams was, dat niemand het in zijn hoofd kreeg, zoals vroeger, diepgaande nasporingen te doen.

En rijk waren de Paine's ontegenzeggelijk; dat was aan alles te zien.

Josuah Paine zelf verklaarde aan wie het horen wilde, dat hij in Afrika zijn fortuin had gemaakt als prospector. Onwelwillende lieden spraken eenvoudig van «gouddelver» en een paar waren er, die zover gingen, dat zij zich niet

ontzagen, van een avonturier te spreken.

Geheel onverwacht en zonder dat iemand uit de voorbereidende maatregelen had kunnen afleiden wat er zou gaan geschieden, was een der fraaiste herenhuisen aan Pall Mall, dat al twee jaren onbewoond was geweest en te huur had gestaan, betrokken door dit gezin, dat alleen reeds daardoor blijk gaf over een zeer groot inkomen te beschikken.

Er waren een zestal enorme verhuuswagens komen aanrijden, die een paar uren lang meubels hadden aangebracht zo fraai en duur, dat men er zijn ogen

naar uitkeek, en dat alles was binnenshuis gedragen met een vlugheid die bewees, dat nog altijd het zeld de scepter zwaait.

Men zag er twee vleugelpiano's onder, een zwart gepolitoerd en een bruin van glanzend palissanderhout, en toen de familie was ingetrokken, meende men wel te kunnen vaststellen, dat het zwarte meubel voor de bezoekers, en het bruine daarentegen voor mevrouw zelve was.

Om de waarheid te zeggen had men moeilijker een eigenaardiger stel dan de familie Paine bij elkaar kunnen zien.

Het hoofd van het gezin zag er uit als een grote afgerichte eekhoorn, verbazend druik, heel donker, met slimme oogjes. Zijne sport was hengelen en voortra was hij sterk in trietrac, maar hij was een ware meester in het kaartspel.

Mevrouw was een imposante, zeer vlezig verschijning, wier gewicht niemand durfde te benaderen, maar die met vaste hand een geweldige Rolls Royce bestuurde. Zij zocht nu naar iemand, die haar aan een paar uitstekende renpaarden kon helpen en ook dwespte zij met de adel, zonder er ooit mee in aanraking te hebben kunnen komen.

De dochter tenslotte, Ellen geheten, was een bleek meisje, dat er misschien heel goed zou hebben uitgezien, als ze wat voller wangen en wat meer kleur zou hebben gehad.

Men zal zich de vreugde van dit drietal kunnen voorstellen, maar vooral voor mevrouw Josephine Paine, toen zich plotseling een gelegenheid voordeed in kennis te komen met een van die adellijke heren, naar wier omgang, vooral mevrouw snakte, als het dorstige hert naar de bron.

Wij hebben hier boven reeds gezegd, dat mevrouw voltrekt een paar renpaarden wilde hebben; dat verlangen was wereldkundig gemaakt door een blad, dat veel betaalde reclame van kunstenaars maar ook van rijke lieden bevat, die gaarne nog iets beters zouden willen zijn en reeds de dag daarop had mevrouw een hoffelijk gesteld briefje

ontvangen dat haar deed verbleken van aandoening, want het was ondertekend met de naam van Lord William Aberdeen!

In dat briefje bood Zijne Lordschap voor een redelijke prijs een zijner overvallige paarden aan, de dochter van een Derby winnaar, en die heel veel beloofde. De schrijver zei ervan overtuigd te zijn, dat de prijs van vijfduizend pond sterling voor een tweejarig paard geen overwegend bezwaar kon vormen.

Dit was als het ware de grondslag tot een verdere briefwisseling, die besloten werd met een persoonlijk bezoek van haar tegenwoordige eigenaar in hoogsteigen persoon.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend toen Zijne Lordschap dit eerste bezoek bracht, maar mevrouw ontving hem niettemin in een soort galatouet van zeegroene zijde, met een parelnoer om de vette, witte hals, al haar ringen aan de vingers en gekapt als voor een bal ten hove.

Een dag later was de koop gesloten en Mijnheer Paine kon een kleine rekening betalen voor de aankoop van « Flying Norma ».

Waar een week later werd Zijne Lordschap met zijn secretaris Charles Brand voor de eerste maal uitgenodigd op een soirée van mevrouw, die in angst en vreeze was, of hij wel zou verschijnen.

Maar Mylord verscheen, weliswaar als de enige vertegenwoordiger van de adel, maar het was er dan ook een, waarop iedere gastvrouw trots kon zijn.

Lord Aberdeen scheen een man te zijn van een jaar of vijf-en-veertig, maar eigenlijk was het niet goed uit te maken. Hij kon ouder — hij kon zeker ook wel jonger zijn. Want wel grijsden zijn haren aan de slapen, maar zijn staalgrijze ogen schitterden, zijn gelaat was rimpelloos, zijn wenkbrauwen waren zwart en zeer fraai van vorm en hij bewoog zich met het gemak en de lenige gratie van een jongeling.

Er waren op die avond niet minder dan honderd personen aanwezig en een scherp toeschouwer zou misschien wel

hebben gesproken van een « gemêleerd gezelschap ».

Reeds nu had de kok van Mijnheer Paine beroemdheid verworven en dat kan niemand verwonderen, want hij was afkomstig uit een van de fijnste restaurants van Parijs, die juist een half jaar tevoren haar deuren voor goed had moeten sluiten.

En die kok bereidde uitmuntende diners, die al heel spoedig Mevrouw Paine de roep bezorgde van een gastvrouw, zoals ze in deze barre tijden slechts heel spaarzaam voorkwamen.

— Wij kijken niet op een paar centen, was de lijfspreuk van Mevrouw Paine en het moest dan ook wel zijn, want zelfs op die avond, liepen er wel zeven bedienden rond, in tamelijk opzichtige livreeën.

Mien had een van de grootste zalen in gebruik genomen en de prachtige Sèvre-pendule op de schoorsteenmantel van roomgeel marmer had juist het tiende uur geslagen, toen Lord Aberdeen en zijn secretaris hun intrede deden.

Zijne Lordschap werd uitbundig verwelkemd, hij maakte koeltjes zijn buiging, hij kustte zelfs Ellen de hand, hetgeen het arme kind, waarschijnlijk niet gewend aan zulke hoofdse uitingen, deed kleuren als een pioenroos, en toen scheen hij blijkbaar zijn plichten als gast vervuld te achten. Hij trok zich met zijn secretaris terug naar een hoekje, keek naar het dansen, luisterde naar de jazzband en begon na een kwartier tekenen van ongeduld en verveling te vertonen, die voor zijn secretaris niet onopgemerkt bleven.

— Willen wij weer heengaan? vroeg deze jongeman zachtjes, zich heenbuigend naar Zijne Lordschap.

— Nog niet, Charles! Je zult wel niet op het zotte denkbeeld zijn gekomen, dat ik hier voor mijn plezier kom en nu ik er eenmaal ben, wil ik ook mijn studie voortzetten. Goede hemel, wat moeten die mensen afschuwelijk rijk zijn! Wat zijn dit toch voor zonderlinge lieden en waar komen zij toch vandaan? Ik meende, dat ik wel zo ongeveer wist welke mensen in Engeland een inkomen

hebben, hoger dan vijftigduizend pond sterling per jaar, maar ik moet mij hebben bedrogen, want op dat lijstje komt de naam van Josuah Paine niet voor. Je zult mij een genoeg doen, Charles, door eens een onderzoek in te stellen naar het verleden van die mensen; ik heb nog zelden zulk een wonderlijk trio bijeengezien! Wat de dochter aangaat — maar stil, ik geloof dat het lieve kind naar ons zoekt; zeker, daar baant zij zich al een weg door de dansenden en komt recht op ons toe.

— Zij is wel lief, maar zij ziet er al te veel uit als een geknakte lelie. Ik dacht dat dit type geheel was uitgestorven.

— Hier en daar treft men nog exemplaren aan Charles. Wat heeft zij daar in de hand? Alle Goden mogen ons beschermen, het is een viool!

Ellen stond al voor hem, met de viool in de handen en zij begon met haar zonderling lage, metalen stem, die merkwaardig contrasteerde met haar enigszins lijdend uiterlijk:

— Mylord, men heeft mij gezegd, dat u bijna van alles verstand heeft! Kunt u ook goede instrumenten beoordelen?

— Ik geloof haast van wel, Miss Ellen, antwoordde Lord Aberdeen glimlachend. Ik speel zelf ook viool; gij hebt daar een mooi instrument, zou ik zeggen.

— Wel, Pa heeft er een maand geleden zesduizend pond sterling voor neergeteld. Ik zou zeggen, dat het dus ook wel iets goeds kon zijn.

— Geen twijfel mogelijk, mejuffer, het is een echte Stradivarius en uw vader heeft er geen penny teveel voor betaald, integendeel.

— Ja, dat was de naam! riep mevrouw Paine zegevierend. Speel jij eens iets voor Mylord, kind. Ze studeert al drie jaar, Mylord!

Er liep een rilling door de leden van Mylord, maar hij bedwong zich meesterlijk en zei:

— De studietijd doet er meestal weinig toe. Ik geloof, dat het een kwestie van aanleg is. Maar als Miss Ellen zich

waarlijk geroepen voelt...

Wis en waarachtig, voelt zij zich geroepen, verklaarde mevrouw luid. Speel maar eens op, kind. En ga daar op het — hoe heet het ook weer — op het podium staan!

Gehoorzaam begaf zich het meisje dwars door de gasten heen naar een soort van toneel, dat kon worden afgesloten door een fluwelen gordijn, en liep de twee treden op. Bijna aanstonds werd het stil. Men schikte zich in het geval met die beleefde gelatenheid, die de welopgevoede gast eigen moet zijn in zulke gevallen.

Men scheen daar reeds op haar komst te hebben gerekend, want de piano was al opengeslagen en voor die piano zat een onwaarschijnlijk lang jongmens, in een smoking, die te klein en een staande boord om, die te groot was, en die lievelijk bloosde, toen het meisje hem voorbijging.

Lord Aberdeen en Brand keken met enige verbazing naar het gelaat van Ellen Paine, dat plotseling op een zonderlinge wijze verstrakt was tot 'n bleek masker, waarin de ogen groot en van een vreemde schittering waren, terwijl zij strak naar een bepaald punt in de zaal keek.

Zij stond stil tot zij het instrument naar de kin hief en een ogenblik daarna, zweefden er tonen door de zaal, van zulk een doordringende schoonheid, een zo machtige betovering, dat niemand meer dacht aan een minachtend schouderophalen, aan een spotkend woord of aan ongeduld.

Het instrument zong en weeklaagde, jubelde en kreunde en de lange jongen aan de piano werd er bleek van en geraakte zo in de war, dat hij er wel eens naastsloeg, maar er was geen sterfeling, die zich daarom bekommerde, hoorde alleen dat prachtige instrument, bespeeld door een kunstenaar van de eerste rang.

Zij speelde « The Devils Thrill » van Sarasate, misschien een van de zwaarste stukken, die ooit voor viool geschreven zijn en feilloos, in een razend tempo, maakte zij alle dubbelgrepen. Zuiver en

schoon klonken zelfs de hoogste noten. Zij hield op en een heel fijn zweet parelde op haar matbleke slapen. Het bleef even stil en toen barstte een storm van toejuichingen los. Men riep om een bisnummer, alsof men zich ergens in een concertzaal bevond. Het meisje sprak even met haar begeleider, waarna zij de « Legende van Winiaowski » speelden. En het was aangrijpend van melancholieke schoonheid. Weer werd er stormachtig geapplaudisseerd, maar Ellen bergde haar instrument weg en verliet het podium. Maar daarbij deed zich iets vreemds voor, want zij scheen een ogenblik in beraad te staan, alvorens zij de juiste weg naar het trapje weer gevonden had.

Lord Aberdeen wendde zich tot Mevrouw Paine, die met hoogrode kleur en schitterende ogen naast hem stond en zei glimlachend:

— Natuurlijk heeft u zojuist 'n loopje met mij genomen, Madame. Het is volstrekt onmogelijk dat uw dochter pas drie jaren studeert!

— Drie jaren en geen dag langer, verzekerde de moeder van het meisje met grote stelligheid. Ze is nu achttien en zij begon op haar vijftiende te leren.

— Dan ben ik hier getuige geweest van een waar phenomeen, mevrouw, hernam Zijne Lordschap.

— Als u met phenomeen een wonderkind bedoelt, Mylord, dan moet ik u zeggen, dat u gelijk heeft, zei mevrouw blazend en hijgend van trots, ik wil u wel zeggen, ik wist zelf niet, dat Ellen zo prachtig kon spelen!

— Nietwaar? vroeg Mylord snel. Zo speelde zij vroeger nooit?

— Ze speelde heel aardig, werkelijk goed, maar dit stuk is heel erg moeilijk. Dat eerste bedoel ik, van Sarrasani, en zij viel nogal eens over die moeilijke loopjes. U neemt me niet kwalijk, dat moet ik mijn man gaan vertellen!

Mevrouw snelde weg en Zijne Lordschap en zijn secretaris, keken elkander geruime tijd zwijgend aan, tot de eerste zei:

— Iets zo merwaardigs heb ik in lange tijd niet beleefd, Charles. Kom

eens mee, ik wil er het mijne van hebben.

De twee mannen liepen haastig op Ellen toe, die het trapje juist was afgedaald en met een vermoeid, bleek gezicht de betuigingen van hulde en bewondering in ontvangst nam.

Lord Aberdeen zei ook iets vriendelijks, voerde haar toen een weinig terzijde en vroeg zacht:

— Kan men dat toneeltje ook op een andere wijze bereiken?

— Zeker, er is nog een zijdeur — wacht eens, er zijn er zelfs twee! Wat voel ik mij zonderling — het is of ik koorts heb — maar nu gaat het al weer over.

De lange jongen van de piano, trok juist het fluwelen gordijn dicht en Zijne Lordschap zei haastig:

— Wilt u ons eens naar dat toneel en naar die viool brengen, die daar nog ligt? Maar door de zijdeur, als ik u verzoeken mag!

Enigszins verwonderd knikte Ellen en zij bracht de beide eregasten door een zijgang en door een paar ruime en vrij hoge vertrekken naar het toneel. De kist met de kostbare viool lag nog op

een kleine tafel. Lord Aberdeen nam de kist op, wenkte het meisje, verliet met haar het toneeltje weer, nam in de zijkamer de viool uit de kist, gaf haar die en verzocht, haar strak aanziende:

— Speelt u alstublieft voor mij nog eens de eerste maten van « The Devils Thrill »?

Met een hoogrode kleur bracht Ellen de viool aan de kin. Haar gebaren waren enigszins houterig en stug. De prachtige Stradivarius klonk als een bazaarviool. Zij speelde nu en dan vals, de klank was schraal en reeds de eerste dubbelgrepen mislukten volkomen. Het was jammerlijk om naar te luisteren.

Na een paar maten reeds zei Lord Aberdeen, met een vreemde glimlach:

— Ik dank u — zo is het wel voldoende. Ga maar snel uw prachtig instrument weer inpakken en laat de viool niet in deze koude kamer.

Niet zodra had Ellen, naar het scheen een weinig verward, met het instrument de kamer verlaten of Zijne Lordschap zei fluisterend tot zijn secretaris:

— Als ik ooit iets zonderlingers heb bijgewoont, tenzij dan op het toneel — dan wil ik geen John Raffles heten.

HOOFDSTUK II.

ELLEN SLUIT VRIENDSCHAP

Een paar dagen later zaten John Raffles, met wie wij kennis hebben gemaakt onder de naam van Lord William Aberdeen en Charles Brand, zijn vriend, in de niet zeer grote, maar uitstekend ingerichte bibliotheek van het kleine herenhuis in de Cromwell Street en hielden een van die beraadslagingen, die zeer geregeld voorafgingen aan een of andere gevaarlijke onderneming van de grootste avonturier aller tijden.

Zij hadden zoeven pas ontbeten en Raffles zat op een hoek van de zware, ebbenhouten tafel, die tussen de beide grote ramen instond en keek naar Brand die in enige krantenknipsels en papieren snuffelde.

— Je hebt dus al iets ontdekt? vroeg hij.

— Iets, niet veel. Hij zegt, dat hij in Afrika is geweest, maar dat klopt in ieder geval niet. In Afrika heeft de familie geen voet gezet.

— Waarschijnlijk in Australië? vroeg Raffles, spelend met zijn sigaret?

— Zo is het! antwoordde Brand verbaasd. Maar hoe kun jij dat weten?

— Wel, het was niet zo moeilijk te raden, antwoordde Raffles glimlachend. Men kan aan de gele gelaatskleur van onze man zien, dat hij koortsen heeft gehad bij herhaling, die alleen voorkomen in de tropen en hij gebruikt voortdurend een paar echt Australische uitdrukkingen, die ontleend zijn aan de taal der inlanders; ook rookt hij bijvoorbeeld een soort van lange, dunne sigaar, die voor zover ik weet, alleen in Aus-

tralië wordt gemaakt. Nu, in Australië wordt veel goud gevonden, wij zullen dus voorlopig maar aannemen, dat Mijnheer Paine werkelijk prospector is geweest en zijn reusachtig kapitaal in de mijnindustrie heeft verdiend.

— Het is mogelijk, zei Brand schouderophalend. Ik voor mij zie hem alleen als een parvenu, te vlug rijk geworden. Zijn vrouw is eenvoudig onmogelijk. Weet je, dat ze nu uitkijkt naar een negerchauffeur? Maar het moet een echte zijn, pikzwart! En hij moet minstens zes voet lang zijn. Wat Ellen Paine betreft, binnen vijf minuten waren mijn informaties ten einde! Een onbeschreven blad papier. Een madeliefje in een weiland. Een beetje stil, een beetje verlegen en het levend tegendeel van haar moeder, die op het ogenblik chaufferen leert. Ellen heeft een afschuw van auto's en durft nauwelijks met een van haar vriendinnen uit rijden gaan!

— Dan moet zij sedert vanochtend sterk zijn veranderd, want niet later dan half negen heb ik haar in een zeer fraaie tweezitter door de hoofdlaan van Hyde-park zien rijden, zei Raffles. Weet je zeker, dat je inlichtingen betrouwbaar zijn?

— Dat zijn zij, tenzij haar kamenier me iets op de mouw heeft gespeeld, zei Brand, niet weinig verbaasd.

— Neen, Charles, daarvan is geen sprake, antwoordde Raffles. Er is met dat meisje iets dat ik niet goed begrijp. Heb je navraag gedaan of ze werkelijk

de dochter is van de Paine's? Ik bedoel, geen aangenomen kind?

— Om je de waarheid te zeggen, zo-
ver zijn mijn nasporingen niet gegaan.
Het is waar, dat zij voltrekt niet op
een van de twee lijkt en nog het minst
op haar zwaarlijvige moeder. Het vol-
gende heb ik intussen nog ontdekt, en
ik deel het je mede, ofschoon ik sterk
betwijfel of je er enig belang in stelt.

— Vertel maar op, zelfs kleinigheden
kunnen van belang zijn; vooral bij grote
ondernemingen, zoals ik er nu een op
touw wil zetten.

— Mijnheer heeft zich een bezigheid
gezocht. Hij heeft een verzameling aan-
gelegd van oude wapens. Hij houdt van
een hartige slok en zijn geliefkoosde
drank is Jamaica rum. Hij speelt ook
bizarde veel kaart, het allerliefst vals,
als het kan gebeuren, zonder al te zeer
in het oog te lopen. Hij heeft een eigen
auto voor zich alleen, en men fluitert
iets van een vriendinnetje, afkomstig uit
de gelederen van het opera-ballet. Voor
het overige is hij zo gierig als een Har-
pagon, behalve waar het de feesten in
zijn huis betreft en de uitgaven voor
zijn eigen genot en vermaak. Mevrouw
heeft een masseur in dienst genomen,
doet aan heilgymnastiek, leert zwem-
men, laat eigen parfums voor zich ma-
ken door een fabriek bij Parijs en heeft
zitting genomen in een paar dames-com-
mité's, helaas alleen nog maar in ge-
goede burgerlijke kringen. Want het
moet gezegd worden, dat jij tot dusver
haar enige adellijke kennis bent. Snakt
wanhopig naar uitbreiding van die adel-
lijke vriendenkring. De dochter tenslot-
te, zoals gezegd een onbeschreven blad
papier!

— Zo'n blad kan veel geheimzinnige
bevatten, Charles. Wie weet welke
hand het nog eens beschrijven zal? Nu,
dit alles weten wij tenminste en voorts,
dat onze man vroeger in Australië heeft
gewoond. Ik zal je een paar adressen
geven van betrouwbare lieden, die ik
daar ken en die je moet telegraferen
volgens een code, die ik je zal geven.
Vraagt inlichtingen omtrent het verle-
den van Paine. Het is altijd aangenaam,
op de hoogte te zijn van de anteceden-

ten der lieden, die men hoopt te plun-
deren. Intussen weet ik natuurlijk nog
lang niet genoeg, want ik wil zijn ge-
woonten nauwkeurig leren kennen. De
brandkast, Charles, zoveel weet ik wel,
is een uitmuntend meubel uit de fabri-
ken van Chipps en dus niet in een
handomdraaien te openen. Ook de ver-
blijfsplaats der bedienden moet ik ken-
nen. Het zal dus zaak zijn de familie
wat vaker te bezoeken, al moet ik je
bekennen, dat ik dit zonder enige over-
tuiging doe. En nu zullen we eens gaan
zien hoe «Flying Norma» het maakt,
waarmee ik mij bij de familie geïntro-
duceerd heb.

— Geloof je dat het paard enige kans
maakt?

— Dat geloof ik stellig!

— Waarom heb je de merrie dan
verkocht?

— Ten eerste omdat ik renpaarden
genoeg heb, ten tweede omdat het dier
mij toch niet zoveel zou kunnen ople-
veren, als dat stalen meubel van Chipps
waarvan ik zoeven gewaagde. Vooruit!

Wat later reden de beide vrienden in
snelle vaart, in de grijze Mercedes van
Raffles, in de richting van Epsom, waar
ieder jaar de beroemde Derby-wedstrij-
den gehouden worden.

Toen de grijze wagen de ingang van
de renbaan naderde, zagen de beide
mannen daar een aantal auto's bijeen
staan en zij wilden zich reeds daarbij
gaan voegen, toen Raffles snel moest
uitwijken voor een fraaie tweezitter,
donkerrood gelakt, die bestuurd werd
door een jong meisje in een elegant
sporttoiletje.

Naast haar was een man gezeten met
een gebronsde gelaatskleur, donkergrij-
ze ogen onder zwarte, dikke wenkbrau-
wen en met verfiende, misschien zelfs
wat overdreven élégance gekleed. Hij
kon een jaar of veertig zijn, misschien
iets jonger, en hij converseerde opge-
wekt met het meisje, dat de wagen be-
stuurde, waarbij telkens zijn schitterend
witte tanden te zien kwamen.

Het meisje keek even terzijde in het
langzaam langrijden en Brand en Raf-
fles namen tegelijkertijd hun hoed af,
want zij hadden Ellen Paine herkend.

Wel wat tot hun verwondering, nam het meisje van hun groet volstrekt geen notitie, maar zette haar wagen achter de reeds geparkeerde neer. Een ogenblik daarna sprong zij uit de wegen en liep opgewekt pratend en nu met een hoogrode kleur, naast de elegante heer, in de richting van de renbaan.

— Waarom wil zij ons niet kennen? begon Brand onmiddellijk.

— Dat vraag ik mij ook af, Charles! Zij keek ons recht in het gelaat, en voor zover ik weet is zij volstrekt niet bijziende.

— Wie is die man aan haar zijde?

— Ook dat weet ik niet. In ieder geval heb ik hem nooit van tevoren gezien. Hij ziet er een beetje buitenlands uit, vind ik.

En hierop begaven de twee vrienden zich naar de renbaan, waar een zestal jockeys in lange broeken en in hemdsmouwen bezig waren, even zoveel paarden af te rijden, die in een langgestrekte oefengallop over het licht groene gras scheerden, terwijl de fijne hoeven de grond nauwelijks schenen aan te raken.

Eenmaal ging Ellen met haar metgezel op nauwelijks een paar passen afstand hen voorbij, en de elegante man naast haar, keek hen strak aan, maar het meisje lachte alleen maar vrolijk en zag hen niet — of wilde hen niet zien.

Een kwartier later verlieten Raffles en Brand Epsom weer en reden naar Londen terug; de middag bracht Raffles door met onderzoekingen en allerlei voorbereidingen en Brand zond de telegrammen af naar verschillende plaatsen in Australië, volgens het geheimschrift dat Raffles hem had verschaft. Die telegrammen zagen er uit als doodschuldige handelsinformaties, maar zij betekenden inderdaad:

Tracht te ontdekken wie en wat Josuah Paine in Australië was.

Vervolgens kleedden zij zich zorgvuldig voor het diner bij de Paine's, waaraan nog een twaalfstal andere gasten zouden deelnemen. Half en half hadden zij verwacht, de elegante vreem-

deling te zullen zien, maar in die verwachting kwamen zij bedrogen uit; er waren wel een paar jongelieden, nieuwe vrienden van Ellen, maar het meisje, weer bleek en stil, sprak niet veel met hen.

Het liep reeds tegen het dessert, toen Brand plotseling vroeg, zich tot Ellen wendend, die schuin tegenover hem zat:

— Ik hoop Miss, dat u de rit naar Epsom goed is bevallen?

Ellen keek hem verbaasd een paar tellen aan, als iemand die meent niet goed te hebben verstaan en zei toen langzaam:

— Naar Epsom? Wat bedoeld u? Daar ben ik nog nooit geweest!

Brand wilde voortgaan, maar hij voelde de blik van Raffles als een lodden gewicht op zijn hoofd, hij werd rood en hij stotterde onhandig:

— Pardon, dan zal ik mij vergist hebben! Ik dacht, ik meende dat ik u daar vanochtend had herkend, natuurlijk heb ik mij vergist. Excuseer.

Het echtpaar Paine keek nogal verwonderd. Ellen haalde even de schouderaars op. Brand was zeer weinig tevreden met zijn figuur, maar men begon aanstonds weer over andere dingen te praten en iedereen was de dwaze vergissing een paar seconden later vergeten, behalve Raffles en Brand, die in de kamer waar de heren de koffie zouden gebruiken en hun sigaar zouden roken, een eenzaam hoekje opzochten.

— Je hebt mij nogal een zot figuur laten slaan, Edward, begon Brand verwijtend.

— Welk een beschuldiging, mijn waarde! Ik heb geen woord tegen je gesproken aan tafel.

— Neen, maar je keek. En een blik van jou is dikwijls erger dan de tang van een tandarts. Waarom mocht ik er niet op doorgaan?

— Het zou tot niets hebben gediend en het meisje maar in verwarring hebben gebracht. Het is immers duidelijk, dat zij liever niet wil, dat het bekend wordt, hoe zij daar vanochtend heeft rondgezworven met een nog vrij jonge man van enigszins verdachte elegancel

Men dwingt aan tafel geen dame tot het doen van bekentenissen. Maar zonderling is het, dat moet ik toegeven. Het is toch niet aan te nemen, dat wij hier met een dubbelgangster te doen hebben!

— Uitgesloten, Edward! Het was haar auto, maar hoe los je dit andere raadsel op, namelijk dat zij zo goed reed?

— Nu, goed rijden deed zij eigenlijk niet, maar in ieder geval bestuurde zij haar wagen en dat is al vreemd genoeg! Neemt u mij niet kwalijk, Mijnheer Paine, mijn secretaris en ik twisten over de vraag hoelang uw dochter chauffeeft?

De heer des huizes was namelijk in hun nabijheid gekomen en hij antwoordde nu, terwijl zijn rattenogjes glinsterden:

— Dat is een heel gek ding! Een week geleden rilde zij nog als je het woord stuurwiel maar noemde en sedert twee dagen heeft ze haar eigen wagen en rijdt er maar op los! Begrijpt u zo iets, Mylord?

— Het komt soms wel eens voor! antwoordde Raffles bedachtzaam, maar hoogszelden. Uw dochter heeft zeker een merkwaardige begaafdheid. Apropos, heeft zij zich een nieuwe vriend gemaakt?

— Niet dat ik weet! Zij is naar mijn smaak een beetje al te stil en te teruggetrokken.

— Hoe gedroeg zij zich eigenlijk in Australië? Was zij daar even stil en bescheiden?

Met een ruk wendde Paine zijn smal, gellig gelaat naar Raffles toe, zijn dunne

lippen bewogen zich, zonder dat hij enig geluid liet horen, en dat bleef zowel enige ogenblikken voortduren, vóór hij eindelijk zei, kortaf en met een geheel veranderde stem:

— In Australië ben ik nooit geweest, Mylord, Afrika is het land waar ik vandaan kom!

Dezelfde lange, magere en bleke jongen, die Ellen enige dagen tevoren op de piano had begeleid, kwam op dat moment schuchter de heer des huizes weghalen en Brand en Raffles hadden dus allé gelegenheid elkaar veel te zien.

De gehele zaak kwam Brand nog veel onverklaarbaarder voor, toen er in de loop van de volgende dag een paar telegrammen in geheimtaal binnenkwamen, afgezonden uit Sydney, Brisbane en Adelaide, die zo goed als gelijklopend meldden:

Naam Josuah Paine in geheel Australië onbekend.

Toen hij dit las, liet Brand zich moedeloos op een stoel neervallen, maar Raffles tikte peinzend met de telegrammen op het tafelblad en mompelde, met de ogen half dichtgeknepen.

— En toch vergis ik mij niet. Misschien, misschien heffen deze telegrammen wel een tipje van de sluier op! Nog vanmiddag verzend je nieuwe telegrammen aan dezelfde adressen van deze inhoud:

Stuur per vliegtuig alle dagbladberichten over de grootste diamantdiefstallen van de laatste drie jaren.

HOOFDSTUK III.

EEN INBRAAK MET VREEMDEN AFLOOP

Er was bijna een volle week verlopen, sedert het eigenaardige voorval, waarvan Raffles en Brand getuige waren geweest, en dat tot het pijnlijke incident bij het diner had geleid.

Men kent de nieuwsgierigheid van «de grote avonturier» op zeker gebied en het mag dus niemand verwonderen, dat hij Brand opdroeg, nu allereerst zijn tijd te besteden aan het volgen van de gangen van Ellen Paine en van het doordringen in de ware persoonlijkheid van de elegante vreemdeling.

Brand moest zelfs ertoe overgaan, zich een paar malen te vermommen, maar hij slaagde dan ook vrijgoed in het vervullen van zijn taak, al was het resultaat eigenlijk nogal mager. Want hij ontdekte slechts het volgende:

— Bijna iedere dag begaf Ellen zich, steeds op hetzelfde uur, in de auto van haar moeder, die werkelijk haar reusachtige negerchauffeur gekregen had, naar een grote garage op ongeveer een half uur lopen van de ouderlijke woning, die tevens een rijsschool was en waar haar splinternieuwe tweezitter ondergebracht was. Een ondervraging van de eigenaar had het verbluffende antwoord opgeleverd, dat Miss Ellen Pains zonder de minste twijfel tot de miseraabelste leenlingen behoorde, die hij ooit had gehad en dat zij het chaufferen hoogstwaarschijnlijk nooit grondig zal leren.

Zij was met de wagen dan ook nog nooit van de reusachtige binnenplaats afgeweest, die aan alle hoeken met meterdikke matrassen beveiligd was. Wel had zij in haar wagen nu en dan een rit gemaakt, maar dan had steeds «haar vriend» aan het stuurwiel gezeten.

Uit de beschrijving bleek al heel spoedig, dat die vriend en de elegante vreemdeling een en dezelfde persoon waren. Voor iemand als Brand was het een klein kunstje, naam en adres van die man op te sporen. Hij heette Andrew Raynold, hij ging voor zeer welgesteld door en hij bewoonde een deel van een zeer fraaie flat, in de Oxford Street. Hij leidde het leven van alle jongelui, die ongetrouwd zijn en slechts een butler vormde zijn geheel personeel.

Hij had nog geen voet in het huis van de Pains' gezet, maar met Ellen moest hij heel goed bekend zijn, want die ritten duurden wel twee, soms drie uren.

Dat alles helderde natuurlijk sommige vreemde dingen in het geheel niet op, maar Brand kon niets anders meer ontdekken, hoeveel moeite hij er ook voor deed.

Raffles op zijn beurt had zijn tijd ook niet verbeuzeld en op een geheel ander gebied zijn maatregelen genomen.

Na verloop van een week waren zijn «voorlopige werkzaamheden» zover zeverdard, dat hij nu een midde-

zijn gewone, rustige wijze tot Brand zei, even voor beiden zich naar een restaurant zouden begeven om daar te dinen.

— Het zal voor vannacht zijn, Charles.

— Je bedoelt...? vroeg Brand verschrikt.

— Juist, dat bedoel ik. Alles is gereed en er is volstrekt geen reden om de zaak nog langer uit te stellen. Wees zo goed en bestudeer deze kleine schets eens aandachtig.

Brand herkende in de tekeningen daarop, aanstonds de plattegrond van het grote huis aan Pall Mall. Van alle verdiepingen was een dwarsdoorsnede gemaakt; van het huis zelf op drie punten, en dat alles met een nauwkeurigheid getekend, waarvoor een ingenieur zich niet zou behoeven te schamen.

— Dit is onze ingang! zei Raffles met zijn gouden potlood wijzend.

— Een raam, naar ik ziel.

— Ja, een raam aan de tuinzijde. Het is de zwakste plek en slecht beschermd.

— Wat doen we met de twee honden die altijd 's nachts los door het huis lopen?

— Wij doen er niets mee, Charles! Die brave waakhonden zullen vannacht niet waken maar slapen. Zij hebben in de loop van deze dag iets gekregen, hetgeen hen bij het invallen van de duisternis slaperig zal maken en niets hen zal wekken.

— De alarminrichting?

— Een andere afweer dan de honden en het staal van de kast is er niet in dat huis. Het is waar dat de sloten, de ketting en de grendels op alle deuren, die ze behoeven, heel stevig zijn, maar met mijn gereedschap zal ik ze gemakkelijk weten te hanteren! Andere tegenwerpen?

— Lieve hemel, ik werp immers niet tegen? klaagde Brand. Ik wilde alleen maar enige zekerheid! Mag ik nog iets vragen van de bedienden?

— De bedienden slapen bijna allemaal binnenshuis, maar zij hebben hun eigen vleugel. Wat de kast betreft, die staat in wat Mijnheer Paine om een on-

doorgrondelijke reden zijn werkkamer noemt en tussen zijn slaapkamer en die werkkamer liggen een rook- en een biljartkamer. Mij dunkt, dat de omstandigheden ons dus gunstig zijn.

Er verstreek een uur met allerlei technische besprekingen en toen was de onderneming, naar het scheen zo goed als afgelopen; de uitvoering ervan scheen voor Raffles niet de geringste moeilijkheden op te leveren. Hij was enige malen in het huis geweest en hij kende nu de ligging van de vertrekken, alsof hij het huis zelf had gebouwd.

Het was die avond omstreeks half twaalf, toen de twee vrienden het huis in de Cromwellstraat verlieten, op dezelfde wijze, die zij meestal toepasten bij dergelijke nachtelijke uitgangen.

Zij droegen hun avondtoilet, maar in het elegante valies, dat beiden bij zich hadden, zaten voorwerpen, die daar al heel weinig mee strookten. Onder meer bevonden zich daar de lange, donkerblauwe hemden in, die zij als werkjas vlug en gemakkelijk konden aanschieten over hun elegant soiré-toilet.

Henderson had in opdracht gekregen, zich precies om twee uur in de nacht te begeven naar een zijstraat, op ongeveer honderd passen afstand van het huis der Paine's, waar Raffles en Brand, na gedane arbeid zouden instappen. Hij moest de wagen gebruiken met het verwisselbare nummerbord en de verwisselbare schotten, zodat zelfs de kleur in een ommezien heel gemakkelijk te veranderen was.

Waarschijnlijk wist de reus heel nauwkeurig wat er aan de hand was, maar hij was geen man van veel woorden en hij zei eenvoudig, dat hij er zijn zou zonder mankeren.

— Trouw als een hond en zeker even afhankelijk! zei Raffles zacht, toen de twee mannen reeds op straat liepen en uitkeken naar een taxi.

— En valt dat zo te verwonderen, Edward, waar je Henderson destijds uit de diepste ellende hebt gered? Hem en zijn gehele gezin, zijn oude moeder en zijn zuster? Stil hier is een taxi.

Raffles en Brand stapten in, nadat de chauffeur last had gekregen, hen te rijden tot voor een clubgebouw, dat eveneens in Pall Mall is gelegen, nauwelijks vijftig meter van het huis der Paine's af.

Het kon omstreeks half een zijn, toen zij de plek bereikten, waar Raffles de aanval wilde ondernemen.

Zij stonden nu onder een raam, waarvan het kozijn omstreeks twaalf decimeter van de grond was. De valiezen werden geopend, de beide mannen schoten de overalls aan, waarvan zij, als het moest, de kap over de hoofden en het gelaat konden trekken, waardoor zij bijna onzichtbaar werden en Raffles zette zich aan het werk.

Het raam bood op heldhaftige wijze, gedurende een kwartier tegenstand en toen moest het zich overwonnen verklaren. De twee mannen waren binnenshuis. Volgens hun gewoonte bleven zij wel vijf minuten op dezelfde plek ingespannen luisteren en pas toen alles volmaakt stil bleef, gingen zij verder, in de richting van het doel.

Hier beneden waren alle lichten gedoofd, en zij moesten nu en dan hun zaklantaarns gebruiken. Zij bereikten de eerste verdieping langs een diensttrap, stonden op het portaal opnieuw te luisteren, maar geen ander geluid drong tot hen door, dan het vage gerucht van het nachtelijke Londen, dat klonk als het ruisen van een branding op de klippen.

Er drong op deze verdieping wat licht door een gangraam naar binnen en zij doofden hunne lantaarns.

Juist wilden zij verder gaan, toen een bijna onmerkbaar gerucht, maar dat toch niet aan hun gespannen aandacht was ontgaan, hen eensklaps op hun hoede deed zijn.

Het had geklonken als het heel zwakke knappen van een slot, alsof er een deur voorzichtig werd gesloten.

Het was zo duidelijk als iets — iedereen sliep nog niet in dit grote huis. Hier of daar moest er nog iemand waken, die er op gesteld scheen te zijn, zijn

aanwezigheid zoveel mogelijk verborgen te houden.

Heel langzaam slopen zij nu over de met een looper bedekte gangvloer, naar de dichtsbijzijnde trap en juist toen zij de voet daarvan bereikt hadden, werd er daar boven een vrij helder schijnsel zichtbaar.

Het was duidelijk, dat iemand het licht op de gang had aangeknipt. Het schijnsel was te scherp om van een eenvoudige zaklantaarn afkomstig te zijn.

Zij luisterden naar voetstappen, maar hoorden niets. Toen klonk weer een heel zacht gerucht — en weer was het alsof een deurknop langzaam en heel voorzichtig werd omgedraaid.

Er verliepen op zijn minst tien minuten, terwijl zij daar onbewegelijk bleven staan, klaar om ieder ogenblik handelend te kunnen optreden, maar alles bleef doodstil.

Toen tikte Raffles Brand even op de arm en begon als een kat de trap te beklimmen.

De gang was weer in duisternis gehuld, maar onder een kier van een deur heen scheen heel duidelijk licht, het was de deur van de werkkamer.

Raffles knipte zijn lamp aan en toen het schijnsel even op zijn gelaat viel, zag Brand dat het verwonderd, veel meer dan ongeduldig of toornig stond.

Beiden hadden hunne revolvers ter hand genomen en Raffles draaide uiterst behoedzaam de kruk om van de deur, na zijn zaklamp weer te hebben gedoofd.

De deur week gemakkelijk en degeen, die daar binnen was, had het blijkbaar niet de moeite waard gevonden de grendels er voor te schuiven.

Bijna had Brand een kreet van verwondering geslaakt, want de persoon, die daar voor de schrijftafel zat, zonder zich te verroeren, was Ellen Paine.

Zij was gekleed als voor een wandeling en naast haar op de grond, stond een klein valies.

Als zij had omgekeken, zou zij de twee mannen natuurlijk onmiddellijk

hebben ontwaard, maar het was duidelijk, dat zij niets had gehoord. Raffles gaf Brand een wenk en beiden slopen onhoorbaar naar de gordijnen van lichtgroene zijde, die de deur naar de rookkamer bedekte. Die deur was gevat in een soort van nis en zij konden dus achter dat gordijn plaats nemen en, zelf ongezien, bijna het gehele vertrek bespieden.

Het was echter niet duidelijk te zien wat Ellen Paine uitrichtte. Waarschijnlijk echter zat zij te schrijven, want men hoorde het krassen van een pen.

Toen zij gereed was vouwde zij een vel papier op, deed het in een enveloppe, plaatste die goed zichtbaar tegen een boedhabeeldje, dat als versiering op het schrijfbureautje stond.

Toen stond zij op, nog altijd met de rug naar de kamer gewend, opende een kleine handtas, nam er een bos sleutels uit, zocht er even in en ging naar de brandkast toe. Alles met trage, langzame, afgemeten bewegingen, alsof zij eerst goed moest overdenken wat zij deed.

Het meisje had een kleine sleutel in het cijferslot gestoken, draaide wat aan de schijf en trok toen de deur open. Het was een kleine kast, maar toch moest zij al haar krachten inspannen, om die zware, stalen deur, bijna een decimeter dik, om haar massieve hengsels te doen draaien.

Van een der planken nam zij zonder enige overhaasting een groot aantal pakken bankpapier en enige stapeltjes, die eruit zagen als effecten.

Dit alles deed zij in haar valies, met

dezelfde strakke, weloverwogen gebaren.

Toen nam zij, wat haastiger het valies op, na het te hebben gesloten, keek nog eens rond, knoopte haar mantel dicht en had het vertrek verlaten, vóór de beide vrienden nog goed beseften wat zij van plan was.

— Maar, is zij gek geworden? fluisterde Brand, zijn ogen groot van verbazing. Zij zal toch geen slaapwandelaars-ter zijn!

— Slaapwandelaars-ter schrijven geen afscheidsbrieven, Charles.

— Wat wil je zeggen, dat die brief daar, die tegen het beeldje leunt, een afscheid is?

— Zonder twijfel! Wat zou zij anders hier aan de tafel van haar vader hebben kunnen schrijven! Maar hoe dan ook, de jongedame is ons voor geweest en ik vrees dat zij niet al te veel voor ons zal hebben achtergelaten! Wij zullen het vlug eens onderzoeken en als het niet meer hier is, dan geloof ik wel te weten, waar ik het zal kunnen vinden! Charles, verlaat dit huis onmiddellijk en ga haar na! Verlies haar geen oogenblik uit het oog en meldt het mij naar ons huis, want ik geloof niet, dat wij hier nog iets te doen hebben.

Brand was in een wip en zonder iets op te merken, buiten de kamer en Raffles liep op de brandkast toe.

Hij had er juist zijn hand ingestoken, toen een scherpe, venijnige stem achter zijn rug sprak:

— Draai je om en steek je handen op en anders geen beweging, want ik ben niet gewoon mis te schieten!

HOOFDSTUK IV.

EEN GESPREK MET GEVOLGEN

Zonder dat zijn kalmte hem verliet draaide Raffles zich om, leunde tegen de geplunderde kast en stak zijn armen omhoog. Hij had echter nog tijd gevonden, om snel de kap over zijn hoofd te trekken en Mijnheer Paine, die daar in zijn fraaiste pyama stond, een waar kunstwerk van pauwblauwe zijde, met nestels van zilverdraad en een van zijn betrouwbaarste revolvers in de rechtervuist, zag dus niets anders dan een lap van donkerblauwe stof met een paar ooggeten erin.

— Doe die kap van je hoofd! beval de kleine man ruw. Ik weet graag met wie ik te doen heb.

— En dat wil ik even graag verbergen Mijnheer Paine, zei Raffles kalm. En u behoeft mijn gezicht ook niet te zien, want ik verzeker u, en dit tot mijn groot leedwezen, dat die kast reeds leeg was, toen ik er de hand in stak, een omstandigheid, die mij nog maar twee keren in mijn lange loopbaan ver-rast heeft.

Mijnheer Paine keek eens vlug rond en hij zag het fraaie valies van Raffles op een stoel staan; zonder zijn revolver nog maar een streep te laten zakken, was hij er met een paar zijdelingse passen bij, opende het, zag er een paar uitmuntende inbrekerswerktuigen in en ook toestellen, die hij volstrekt niet kende, maar zijn geld zag hij niet.

Zijn gezicht werd strak en hij zag er

heel kwaadaardig en gevaarlijk uit, die kleine Mijnheer Paine.

Zijn blik zwierf heel vlug voor de helft van een seconde naar zijn schrijfbureau en toen beval hij opnieuw:

— Doe die kap van je gezicht, zodat ik je kan zien en vóór dat ik om de politie telefoneer! Wat heb je met mijn geld gedaan, schurk?

— Het is jammer, u schijnt mij niet te geloven. Als u mij wilt toestaan, een stap terzijde te doen, zult u bemerken, dat uw sleutelbos nog op de deur steekt door middel van het fijne, stalen sleuteltje, waarmede men dit voortreffelijke meubel kan openen, als men tenminste de cijfercombinatie kent!

— Ga opzij! beval Mijnheer Paine ruw.

Raffles deed een stap terzijde en de bestolen eigenaar kon zich dus overtuigen, dat hij niet had gelogen.

Hij stond diep ergens over na te denken en vroeg toen, schor van woede:

— Hoe kwam jij aan mijn sleutels en hoe wist jij de combinatie, bandiet?

— Mijn waarde heer, moet ik u werkelijk nog eens herhalen, dat ik die combinatie niet kende? U verliest een kostbare tijd, werkelijk. Er zijn heel andere dingen te doen. Ik had de kast met andere middelen willen aantasten, een ander is mij echter voor geweest, een ander, die ik wel ken, maar u nog veel beter!

— Zul je nu eindelijk die kap af doen, jij met je fluwelen praatjes? vroeg Mijnheer Paine dreigend en hij kwam tot op een pas afstand van Raffles staan, die nog altijd zijn handen boven het hoofd had. Dat was niet verstandig van Mijnheer Paine en bewees dat zijn ervaring op dit gebied nog het een en ander te wensen overliet.

Want Mijnheer Paine was heel klein en Raffles daarentegen was bijna zes voet, hetgeen betekent, dat er tussen de elleboog van de arm, waarmede Mijnheer Paine zijn revolver ophield en de knie van Raffles slechts een afstand van een tiental Engelse duimen was.

De knie legde die afstand in een tiende van een seconde af en dat was werkelijk wel wat te snel. Want die knie raakte met kracht de puntige elleboog, de revolver verloor haar steunpunt en vloog uit de hand, waarvan de vingers zich krampachtig openden, onder de invloed van de zeer pijnlijke schok, en viel op de vloer.

Raffles had er al lang de voet op, voor Mijnheer Paine nog aan bukken dacht.

Toen wilde de kleine, driftige man naar het bureau snellen, blijkbaar om naar de telefoon te grijpen, maar Raffles was in twee lange passen bij hem, greep hem in de magere nek en beval op een toon, die niet was mis te verstaan:

— Luister nu eens Mijnheer Paine en blijft u toch eens eindelijk rustig. Als u mij dwingt om zekere maatregelen te nemen, dan is dat voor u heel onaangenaam. Ik zou nu wel op slag het snoer van de telefoon kunnen doorsnijden, maar dat doe ik liever niet, want die telefoon konden wij nog wel eens nodig hebben. Ziet u daar dat briefje? Open dat eens en lees het, dan zult u denkkelijk onmiddellijk zien, dat ik gelijk had en u niet bedroog.

Het ontbrak Mijnheer Paine niet aan gezond verstand en hij zag zeer wel in, dat hij op dit ogenblik aan het kortste einde trok. Bovendien was zijn nieuwsgierigheid gewekt. Zijn hand trilde zelfs

gen het beeldje aanleunde en de omslag verscheurde.

Het volgende ogenblik werd hij bloedrood en gromde toornig:

— Houdt je mij voor de gek ook nog, schoelje? Wat moet ik doen met dit blaadje papier, waarop geen letter te lezen valt?

Heel even was Raffles zelf verwonderd, toen trad hij op de tafel toe, nam de gouden vulpen op, die daar lag, trachtte er mee te schrijven, hetgeen hem niet lukte en zei glimlachend:

— Pardon, daaraan heb ik zelf niet zo gauw gedacht! Er zit geen druppel inkt in deze vulpen, die geheel is opgedroogd.

— Je zult dit alles bezuren, man! Als je het niet zelf gedaan hebt, wie stal het geld dan? Een medeplichtige van je, natuurlijk?

— Uw dochter, mijnheer Paine; het doet mij leed, dat ik u dit moet mededelen, maar het is nu eenmaal zo. Ga naar haar slaapkamer en gij kunt u overtuigen van de waarheid van hetgeen ik gezegd heb!

Mijnheer Paine werd zo wit als een laken, en streek zich met de hand over het voorhoofd, toen begon hij te beven als een riet en hij moest steun zoeken bij een stoeleuning.

— Dat is onmogelijk! zei hij tenslotte. Je liegt me iets voor, om hier aanstonds vrij spel te hebben en te kunnen vluchten met je buit!

Raffles haalde ongeduldig de schouders op, en hernam:

— Ik kan ieder ogenblik vluchten, als ik maar verkies, Mijnheer Paine en een buit heb ik niet, helaas! Die is op het ogenblik in andere handen. En denk maar niet, dat het mij enige moeite zou kosten u aanstonds te boeien en te kneven! Betaast mij gerust overal, ik heb nergens uw geld verborgen. Niets kan u dus weerhouden u te overtuigen van de waarheid mijner woorden. Kende uw dochter de combinatie van het slot?

— Ja, die kende zij, antwoordde Paine dof.

Nog een kort ogenblik stond Paine in bezad en toen snelde hij plotseling het

vertrek uit, alsof hij werd voortgezweept.

Hij was nauwelijks buiten de deur of Raffles stapte haastig toe op het opengebleven bureau, nam de brief op, die hij Ellen had zien schrijven, overtuigde zich dat de flauwe indrukken van de inktloze pen nog juist even zichtbaar waren, vouwde de brief voorzichtig op, deed hem weer in de enveloppe en stak beide in zijn zak.

Zijn andere hand gleed intussen, zeer snel tastend en zoekend met drukkende, wringende en knijpende bewegingen langs alle uitsteeksels en onefenheden, krullen en andere versierse-len van het oude meubel, totdat eensklaps, onder zijn sneltastende vingers, een klein deurtje zich opende, dat een geheim vak afsloot, waarin enkele papieren lagen, naar het scheen brieven, deels geschreven, deels in machineschrift.

Raffles wierp een vluchtige blik in die papieren, glimlachte, liet ze eveneens in zijn zak verdwijnen, drukte het geheime deurtje weer dicht, zodat de afscheiding weer volkomen onzichtbaar werd en stond het volgende ogenblik buiten het vertrek, met die vlugheid en die onhoorbaarheid, die hem zo geducht maakten voor zijn tegenstanders.

Hij wipte uit het open raam, bereikte de auto met Henderson aan het stuur, die laconiek een krantje zat te lezen, propvol met beroemde filmsterren, en hoorde uit zijn mond, dat hij omstreeks een half uur geleden een paar woorden met mijnheer Brand gewisseld had, die hem haastig had toegesluisterd, dat hij een dame achterna ging. «Maar mijnheer Brand bedoelde daar niets ergs mee», voegde de reus er goedmoedig aan toe.

— Daarvan ben ik overtuigd, James! zei Raffles, flauwtjes glimlachend. Rijdt maar naar huis zo vlug als je kunt en vermijdt de hoofdstraten.

Henderson had geen aansporing mees nodig. De auto schoot als een pijl vooruit, zwenkte een dwarsstraat in en reed, de donkerste plekjes opzoekend, naar de Cromwellstreet met een vaart, die Raffles algehele voldoening schonk.

Hij liet Henderson de auto onmiddellijk naar de garage brengen, maar gaf hem de boodschap mee, goed op de telefoon in zijn kamer te letten en niet al te zwaar te slapen.

Zodra hij alleen was, draaide hij het licht op in de bibliotheek, na zorgvuldig de gordijnen te hebben gesloten, haalde de papieren uit zijn zak, die hij in het geheime vak had gevonden en begon ze aandachtig te lezen.

Er was een document bij, in een soort van vrij eenvoudig geheimschrift, dat hij voorlopig terzijde legde.

Hij onderbrak zijn lectuur, ging een grote, voortreffelijke atlas van Andrée halen, klapte hem open op de tafel en zocht gedurende een paar minuten vol aandacht naar een plekje op de kaart van Centraal Australië. Toen hervatte hij de lezing van de brieven en hij was er juist mee klaar, toen kort en dringend de telefoon ging.

Hij nam haastig de hoorn van de haak.

Het was Brand, die daar aan het andere einde van de lijn met hem sprak.

— De letters, Edward.

— Z V B I antwoordde Raffles onmiddellijk. Het cijfer?

— Drie negens en een zeven!

— Het is goed. Heb je iets ontdekt?

— Ik heb iets ontdekt en het zal je wel niet heel erg verwonderen. Het meisje in kwestie heeft zich naar het huis van Andrew Raynold begeven.

— Is zij zijn huis binnengegaan?

— Ja, maar voor een zeer korte tijd. Vijf minuten later traden zij beiden weer naar buiten.

— Had zij bagage bij zich?

— Niet toen zij kwam, wel toen zij het huis weer uitstapte. Als je tenminste een vioolkist bagage wilt noemen.

— Een vioolkist? herhaalde Raffles verwonderd.

— Haar eigen vioolkist, ik ken ze zeer goed. En mijnheer Raynold had een fraai valies bij zich en scheen in een voortreffelijke stemming te zijn. Wat mij betreft, de duivel mag mij halen, als ik er ook maar een tittel of jota van begrijp! Wie had dat van dat ingetogen, verlegen, bijna onhandige meisje

gedacht. Maar ik heb het immers altijd wel gezegd: « stille wateren... »

— Charles, je weet hoezeer ik je wijsgerige bespiegelingen waardeer, op gezette tijden! Ik vrees echter, dat het ogenblik er niet voor is. De feiten wat ik je verzoeken mag!

— Zij stapten beiden in een taxi en zij reden naar het Waterloo Station.

— O, het lag nogal voor de hand! antwoordde Raffles luchtig. Want paartjes in zulke omstandigheden trekken gewoonlijk het Kanaal over. Zij namen zeker een kaartje naar Dover? Of kon je hen zover niet volgen?

— Natuurlijk deed ik dat! antwoordde Brand verontwaardigd. En zij namen ook werkelijk een kaartje naar Dover. Wat moet ik nu doen? Over een kwartier gaat de nachttrein, die aansluiting heeft op de boot van zes uur in de ochtend. De trein van de zakenlui. Moet ik blijven volgen?

— Neen Charles! Kom onmiddellijk

hier bij mij, want wij gaan met de wagen naar Dover, waar wij nog bijtijds kunnen zijn, vóór de boot vertrekt. Aan boord kunnen wij nog wat slapen als wij dat willen!

— Hoe is het gegaan... met... de zaak daarginds?

— Diep treurig, Charles! Want mijnheer Paine, overviel mij; ik wist hem echter te ontwapenen en ik moest hem mededelen, dat zijn bloedeigen dochter hem bestolen had. Ik ben dadelijk huiswaarts gekeerd, met een belangwekkende vondst, waarover ik je nader zal inlichten, als je hier bent. Maar een kleinigheid wil ik je toch wel vast mededelen, om je nieuwsgierigheid niet al te lang op de proef te stellen. Mijnheer Paine heeft in een klein achteraf gelegen gat van Centraal Australië een reusachtige diefstal van goud gepleegd, niet zonder enige geweldadigheid te gebruiken en het voornaamste slachtoffer heet Andrew Raynold.

HOOFDSTUK V.

DE REIS

Een half uur later ongeveer reisde de grote reiswagen met de onvermoeibare Henderson achter het stuur, over de verlaten, voortreffelijke weg, die van Londen rechtstreeks naar Dover voert en waarop gemakkelijk snelheden kunnen worden ontwikkeld, die niet onder doen voor die van de beroemde boot-trein, die de afstand van 300 kilometer meestal in iets minder dan drie uren aflegt.

Ternauwernood waren zij buiten Londen of Brand vroeg:

— En vertel mij nu eens iets van de brieven, waarover je het zoeven had. Wat houden zij in?

— Wel, in de eerste plaats vond ik een soort van overeenkomst, gesloten tusschen enige gouddelvers, ondertekend met vijf namen, waaronder ook die van Paine en van Raynold, waarin bepaald werd, dat de opbrengst van een zekere goudmijn gelijk onder de vijf exploitanten moest worden verdeeld. Zulk een overeenkomst behoort natuurlijk te berusten bij de beheerder van een claimkantoor, of wel bij een notaris en zeker niet bij een van de ondertekenaars. Dan is er ook nog een afzonderlijke afspraak, waarin Mijnheer Paine belooft aan Raynold een zeer hoog percentage van de opbrengst te zullen afdragen. Die overeenkomst dateert van ongeveer een jaar later en in de loop van die tijd schijnen drie van de oorspronkelijke exploitanten, als ik mij zo mag uitdrukken, aan de circulatie te

zijn onttrokken. De manier waarop dat is geschied, zal ik maar niet onder de loupe nemen, maar ik heb een flauw vermoeden, dat hier op een hardhandige wijze is opgetreden, in Centraal Australië en vooral in de goudstreek, pleegt men wel eens paardenmiddelen te gebruiken, teneinde de dividenden omhoog te jagen en de porties wat groter te maken. Dan is er tenslotte nog een plattegrond en de toelichting daarbij is in geheimschrift met letters, die verschillende waarden hebben, volgens een vooraf vastgesteld sleutelwoord en dat is niet zo kwaad, maar als men twee van die letters gevonden heeft, dan volgt de rest als het ware van zelf!

— Dus, die Paine zou niets anders zijn dan een gemene gouddeef?

— Als hij tenminste ook niet iets anders erbij is! Het komt me voor, dat die man zeer goed in staat is van uit een hinderlaag, met een goed gericht schot, een van de exploitanten neer te leggen. Maar die Mijnheer Raynold is weinig minder beter, geloof dat maar! Het wordt nu echter duidelijk, waarom dat heerschap zich zo lang buiten de gezichtskring van Paine heeft gehouden! Hij had zijn eigen handig plan, om het hem ontstolen geld weer in handen te krijgen en dat heeft hij nu toegepast!

— Ik vind het een vrij gemene handelwijze! bromde Brand. Welk een laagheid de dochter over te halen, om haar eigen vader te bestelen! Van dat

meisje komt het me trouwens onverklaarbaar voor! Ik had zoiets nooit achter haar gezocht!

— Charles, nog geen uur geleden wilde je een geleerde verhandeling beginnen over stille wateren. Heb je dat al vergeten? Overigens, het meisje is volkomen onschuldig aan de diefstal!

— Onschuldig? vroeg Brand ten hoogste verbaasd. En wij hebben met eigen ogen gezien, hoe zij het geld uit de brandkast haalde?

— En toch, Charles, ben ik er zo goed als zeker van, dat het meisje onschuldig is, hernam Raffles ernstig. Je zult dat spoedig genoeg toestemmen.

Brand zat een tijdlang in gedachten verzonken en begon weer, toen in de verte de lichten van Dover reeds zichtbaar waren:

— Onschuldig dan of niet, zij vlucht dan toch met die kerel, die een vijand is van haar vader en zij volgt hem naar Frankrijk.

— Zij moet wel, Charles! Die Raynold heeft... een bijzonder grote invloed op haar! Zij doet letterlijk alles wat hij haar voorschrijft.

— Dat moet wel zo zijn! En wat ben je van plan?

— Wel, wij zullen eens zien, hoe ver de man durft gaan. Bedrieg ik mij niet, dan is hij voornemens haar voorlopig nog niet los te laten. Dit staat vast; hij had het niet in zijn macht, volgens wetige weg Paine te dwingen tot teruggave van het gestolen geld, want daartoe zou hij zich moeten beroepen op een overeenkomst, op brieven, en die lagen in de schrijftafel van Mijnheer Paine zelf en bevinden zich op dit ogenblik in mijn binnenzak. Wacht nog maar een week Charles, en dan zullen wij in de aangename positie verkeren van de derde hond, die met het been wegloopt.

— We gaan dus naar Calais?

— Naar Calais en naar Parijs, Charles!

— En als in die tijd de inlichtingen komen uit Australië?

— Ofschoon die voor mij veel van hun waarde hebben verloren, Charles,

heb ik Gaston, onze goede oude huis-knecht, opgedragen, om ze naar Parijs door te sturen!

— Maar hoe weet je zo zeker, dat die twee daar in de trein ons naar Parijs zullen brengen?

— Parijs is de stad, waar een vioolconcert het meeste oplevert.

— Een vioolconcert? zei Brand. Raffles vragend aanzien. Geloof jij, dat Ellen viool gaat spelen? Dat kun je toch niet in ernst menen?

— In volle ernst, Charles! Zij speelt verrukkelijk, dat meisje. Zij is een ware genie en als er wat handig reclame wordt gemaakt, zal zelfs de Salle Pleyel stampvol lopen. En hier zijn wij er.

De auto zwenkte reeds de brede kade op en men zag al de grote pieren, waaraan de Kanaalboten meren en die in de onmiddellijke nabijheid van het Station zijn gelegen.

Er zouden nog vijf kwartier verlopen, vóór de boot vertrok.

In het passagebureau was het niet heel erg druk en men zag er slechts een dozijn, bleke en geeuwende reizigers, die met slaperige ogen, rillerig in hun hoekje zaten.

Brand had de passagebiljetten gekocht, de grote, snelle wagen werd aan boord gehesen, de reizigers scheepten zich in en de twee vrienden merkten op dat Andrew Raynold zich in gezelschap van zijn jeugdige vriendin, « medeplichtige », zoals Brand haar reeds noemde, aan boord begaf.

Niet zodra was hij aan boord, of het spiedend oog van Raffles zag hem in een hut der eerste klasse verdwijnen, terwijl Ellen hem langzaam volgde, maar aan dek bleef zitten, dicht gewikkeld in dezelfde pelsmantel, die zij droeg, toen zij het huis van haar vader verliet.

De boot stak van wal en zodra men de lichten van Dover uit het oog begon te verliezen, wenkte Raffles Brand bij zich en zei:

— Wij zullen eens met haar gaan praten, als je het goed vindt.

Brand maakte een beweging van schrik en zei zacht:

— Maar wij zijn volstrekt niet vermomd, je pas vermeldt de naam van Lord William Aberdeen, ik ben je secretaris Brand en zij zal ons onmiddellijk herkennen!

— Dat denk ik niet, Charles! antwoordde Raffles kalm.

Brand wilde nog een tegenwerping maken, maar Raffles had hem reeds onder de arm genomen en voerde hem naar de plek, waar het meisje zat, gedachtenloos over het water heenstarend, in de richting van het Oosten, waar de zon haar eerste, gouden stralen omhoog begon te schieten.

En tot zijn verbazing moest Brand tot de ontdekking komen, dat er op het bleke gezicht van het meisje geen spoor viel te ontwaren van enig blijk van herkenning.

Raffles begon 'n onbeduidend praatje over het weer en de nog altijd ruwe zee, en hij kreeg even onbeduidende of in het geheel geen antwoord.

Zij werden gegeven met een vlakke, klankloze stem en Brand meende, dat het jonge meisje ziek moest zijn. Hij had natuurlijk verwacht, dat zij opgewonden en schrikachtig zou zijn, dat zij zich zoveel mogelijk verborgen zou houden in haar hut, dat zij ieder gesprek met vreemden zou ontwijken.

De waarheid is, dat Brand volstrekt niets van het geval begreep. Speelde dat jonge meisje met haar onbetekenend gezicht comedie? Als dat zo was, dan was zij een volleerde toneelspeelster! Merkende zij hen werkelijk niet, of hield zij zich maar zo?

Na een kwartier ongeveer, nam Raffles beleefd zijn reispel af en troonde Brand weer mee naar een stil plekje.

Niet zodra bevonden zij zich daar, of Brand barsste uit:

— Maar dat is raadselachtig, Edward! Dat schepeeltje ziet er volstrekt niet uit, alsof zij enige uren geleden haar vader bestolen heeft voor een fortuin! Zij maakt de indruk van een onschuldig lam, en een beetje vervalend lam, als ik het zo mag zeggen. En verder ziet zij er ook volstrekt niet uit als een reus...
...anden...
...de...
...de...

met een wildvreemde mijnheer vandoor is gegaan!

— O maar daar weet zij niets van! zei Raffles, zijn nagels bekijkend.

— Houdt je mij voor de gek? vroeg Brand, verontwaardigd. Het is een stil kind, maar zij is toch niet volmaakt suf?

— Dat geloof ik juist wel! Heb je soms opgemerkt of de marconist in zijn cabine zit?

De vraag kwam zo onverwacht, dat Brand niet goed wist, of hij ze juist had verstaan.

Maar op datzelfde ogenblik kwam een jongeman in een donkerblauwe uniform voorbij, met een paar grote sleutels in zijn hand en daarmede opende hij de deur van het kleine hok, terzijde en half onder de commandobrug, waar zich zijn heiligdom bevond.

Niet zodra was hij daarbinnen verdwenen, of Brand vroeg:

— Je hebt nu zelf gezien dat de marconist in zijn hokje is gegaan, waarom wilde je dat weten?

— Charles, wat zou jij doen, als je mijnheer Paine was en je ontdekte, dat je dochter er met je geld vandoor was?

— Wel, ik geloof dat ik hemel en aarde zou bewegen, om mijn geld en mijn dochter, of tenminste mijn geld terug te krijgen.

— Dat ligt ook in de menselijke natuur! Nu zou misschien een andere vader zich nog laten weerhouden door de overweging, dat een familieschandaal moet worden voorkomen, maar ik geloof niet, dat mijnheer Paine van die soort is! Hij heeft geconstateerd dat ik gelijk had, dat zijn dochter verdwenen is en hij heeft natuurlijk de politie in zijn arm genomen. Ik verwacht dus, omdat de politie waarschijnlijk in de eerste plaats aan het Kanaal zal denken, dat het niet lang zal duren, of die marconist krijgt werk.

Brand keek Raffles een ogenblik veelbetekenend aan en zei toen, de schouders ophalend:

— Dat hadden wij kunnen voorzien en als wij het voorzien hadden, dan had dat ons heel wat narigheid bespaart. Want wat er zal volgen, is, dunkt mij, zekerlijk, de...
...de...
...de...

zoek tot opsporing op, hij deelt het mee aan de kapitein, deze verzoekt iedereen zijn pas te laten zien, het meisje heeft er natuurlijk een met de naam van Paine, het geld wordt haar afgenomen en wij vissen achter het net.

Raffles schudde even het hoofd en zei:

— Zij heeft het geld in ieder geval niet onder haar berusting, wees daar maar zeker van. En in het bericht zal de naam van Andrew Raynold in het geheel niet genoemd worden, want Paine is er nog volmaakt onkundig van, dat zijn vroegere doodsvijand hem deze poets gebakken heeft. Ik durf zelfs zeggen, dat Paine niet eens afweet van zijn aanwezigheid in Londen!

— Of men het geld bij haar vindt of niet, zij zal toch in Calais worden vastgehouden en dadelijk teruggezonden!

— Mogelijk, Charles! En dat zou jammer zijn.

En om acht uur in de ochtend geschiedde waarvoor Raffles gevreesd had.

De marconist opende zijn deurtje, of liever een klein loket daarin, floot scherp op zijn vingers, wenkte een matroos, die voorbij liep en stelde hem een stukje papier ter hand, waarmee de man haastig de trap naar de brug beklom.

Het stukje papier kwam in de handen van de kapitein, die het las en onmiddellijk zijn maatregelen nam.

Er waren maar veertien dames aan boord en allen werden uitgenodigd, in de grote voorkajuit bijeen te komen en hun passen te tonen.

Na een half uur ongeveer verlieten

allen de kajuit weer en er gebeurde in het geheel niets.

Ellen Paine slenterde even onverschillig als altijd weer naar haar plaatsje en tuurde uit over de rusteloze golven, in de richting van de Franse kust, die al zeer duidelijk met het blote oog zichtbaar was.

— Een valse pas? mompelde Brand die haar niet uit het oog verloor.

— Dat is wel waarschijnlijk! Nu worden misschien de hutten nog doorzocht, tenminste die van de dames en men zal in de hare niets anders vinden dan die zonderlinge vioolkist!

Een half uur later voer de boot tussen de pieren van de haven van Calais en nogmaals een kwartier daarna konden alle reizigers van boord gaan.

Brand en Raffles hielden Ellen nauwkeurig in het oog, zij ging geheel alleen over de loopplank met haar vioolkist, zij ging geheel alleen naar de douaneloods en zij begaf zich alleen naar het spoorwagstation, kocht een kaartje en stapte in de trein naar Parijs. Maar in diezelfde trein stapte ook Raynold, keurig gekleed en glimlachend en naar het scheen, in het zonnigste humeur van de wereld.

— Maar waartoe deze reis naar de Franse hoofdstad? vroeg Brand. Waarom heeft hij zich dat blok aan het been gebonden?

— Omdat dat blok een goudmijn was, wat Charles! Zeer spoedig zul je dat zelf bemerken.

En wat later stapten de twee vrienden in dezelfde trein, die hen omstreeks twee en een half uur later te Parijs bracht.

HOOFDSTUK VI.

HET VIOOLWONDER

Niet zodra waren Raffles en Brand in de lichtstad, of hun geschiedde een van die kleine tegenslagen, die ook de beste detective wel eens overkomen, zij verloren Raynold en Ellen in de grote drukte van het stationsplein een paar seconden uit het oog en dat was voor de sluwe schelm ruimschoots voldoende, zich in dat gewoel te verliezen, zonder dat het hun mogelijk was hem terug te vinden.

Naar alle waarschijnlijkheid had hij reeds met het meisje in een taxi plaats genomen, vóórdat Raffles en Brand in hun eigen wagen hadden kunnen stappen, die door Henderson bestuurd, met zulk een snelheid door Bretagne en Normandië reed en later door het Seine-Departement, dat hij nog een kwartier vóór de trein aankwam en aan het station stond te wachten.

Er bleef hun dus niets anders over dan zich naar het hotel Terminus te laten rijden, waar tot grote spijt van de gerant, nog kamers in overvloed vrij waren.

Brand maakte zich ongerust en gaf uiting aan de vrees, dat het tweetal nog diezelfde nacht van het ene station naar het andere waren gereden en de reis naar het Zuiden van Frankrijk hadden vervolgd.

Maar Raffles glimlachte en stelde hem gerust met de woorden:

— Ik deel je ongerustheid niet, Charles, ik ben er bijna zeker van, dat de man hier is gebleven, met het meisje en met haar viool.

— Maar wat wil zij met die viool? Zij speelt als een beginnelinge.

— Niet altijd Charles! wierp Raffles hem tegen, terwijl hij op de hielen van de kleine piccolo, door de brede gang naar hunne vertrekken liepen. Herinner je maar, hoe je onder de indruk bent geweest van haar spel op die eerste avond.

Wat later waren zij geïnstalleerd en aanstonds daarna verlieten zij het hotel, overtuigden zich er van, dat Henderson de auto reeds verzorgd had, die een plaatsje had gevonden in de ruime garage van het hotel, lunchten in een Engels restaurant aan de Boulevard des Capucines en togen toen onmiddellijk op onderzoek uit.

Die gehele dag konden zij evenwel niets ontdekken. Brand was zeer mismoedig en had het allerlieft direct naar Londen willen terugkeren. Voor hem was de zaak afgedaan en mislukt.

Raffles echter scheen er anders over te denken, hij kocht des avonds enige bladen en begon ze met aandacht te lezen. In de «*Matin*» vond hij een klein bericht onder kunstnieuws, dat maar weinige regels bevatte, maar dat hij onmiddellijk glimlachend aan Brand toestak, met de woorden:

— Lees dat maar eens, dan zul je zien, dat we verstandig doen, nog een paar dagen hier te blijven.

En Brand las half binnensmonds:

Naar men ons mededeelt zal de beroemde Roemeense violiste, Anita Manulescu, over enige dagen een recital

geven in de kleine concertzaal van het Conservatorium. Naar wij nader vernemen, zal dit de aanvang zijn van een groot tournee door ons land en door geheel Europa. Indien de geruchten omtrent de wonderbaarlijke begaafdheid van deze kunstenaress bewaarheid worden, dan wacht de Parijzenaar een buitengewoon muzikaal genot.

— Wel, vroeg Brand verbluft, de klant overleggend.

— Zegt dat beïcht je niets, Charles?

— Minder dan niets! Ik heb de naam nooit gehoord en ik geloofde mij toch te mogen vleien, dat er geen solist in de gehele wereld bestaat, of ik weet het een en ander van zijn of haar doen en laten afl. Velen hunner zijn buitengewoon rijk. Ik behoef er zeker niet verder over te spreken...

— Neen, Charles. Dat is overbodig. Ik begrijp heel goed waaraan die belangstelling is toe te schrijven. Trouwens, ook ik hoorde die naam nog nooit en toch geloof ik te weten wie de kunstenaress is. Zorg morgen voor plaatsen, als ik je verzoeken mag, ik zal de tijd nuttig besteden met het maken van toebereidselen.

— Toebereidselen... waartoe?

— Tot het vangen en plunderen van onze vriend Raynold.

— Maar we zijn hem kwijt!

— Over drie of vier dagen hebben wij hem weer.

De volgende dag hingen er biljetten in verschillende muziekhandels, er stonden advertenties in talrijke bladen, een plaats krijgen voor het vioolrecital, maar Brand kon nog heel gemakkelijk dat de volgende avond zou plaats vinden.

Raffles was bijna de gehele dag afwezig en Brand begon van het gehele raadselachtige geval nog minder te begripen.

Laat in de avond keerde Raffles terug, vernieuwd, maar opgewekt, ofschoon hij de verblijfplaats van Raynold nog altijd niet had ontdekt. Wel had hij daar middel van de redactie van *Mango* kunnen uitvinden waar zijn

dame Manulescu woonde, naar hij zelf, namelijk in het splinternieuwe en zeer dure Majestic hotel, niet ver van de Place de l'Etoile.

De volgende avond zaten de twee vrienden, op Londense wijze in rok gestoken, op een der eerste rijen van de kleine zaal van het Conservatorium, die nog niet voor een derde gevuld was, ofschoon de prijzen niet zeer hoog waren gesteld.

Op het podium stond een prachtig vleugelpiano en er waren wat palmen. Een gordijn kon dat podium van de zaal afsluiten, die slechts een enkele gaanderij had.

Precies om acht uur betrad een jonge vrouw met onzekere, wat slepende treden die verhoging, viool en strijkatok in de hand, gekleed in een gewaad van lichtgroene zijde, vrij gecopieerd naar de oude, Griekse gewaden, zoals men die vindt afgebeeld op reliëfs, vazen en versieringsmotieven.

Zij had roosblond, bijna rood haar waarbij haar grijze ogen zonderling afstaken. Op haar wangen lag een kunstmatige bloes, haar lippen waren bleekbaar geverfd en in de ogen lag een sombere, bijna waeste gloed.

Even later kwam de accompagnateur binnen, een schuchter jongmens met lange lokken, die over zijn eigen benen struikelde en die wel in zijn piano scheen te willen wegkruipen, hetgeen hem niet belet om uitstekend te spelen.

Brand had de arm van Raffles gegrepen en fluisterde hem toe:

— Maar, zij lijkt sprekend op Ellen Paine, en als zij blond haar had...

— Het is Ellen Paine, zij heeft blond haar maar het gaat schuif onder een pruik, tenzij het geverfd is, wat ook wel kan. En draai je nu eens om, en kijk eens wie daar staat op de galerij recht tegenover het podium. Maar kijk niet te lang, want ik wil geen argwaan wekken.

Brand keek om en keek recht in het bleke gelaat met de starende ogen van Raynold.

Hij kreeg geen tijd om zijn verbazing te uiten, want het meisje begon te spelen.

En zij speelde op een wijze, die Brand niet voor mogelijk had gehouden voor iemand, die pas sedert drie jaren viool studeert. Zij speelde beter en vooral hartstochtelijker nog, dan op de eerste soirée; zij speelde als een bezetene, rechtuit starend naar een enkel punt, zonder muziek nodig te hebben en soms klonk er zulk een doordringende onnaarde toon door de zaal, dat de toehoorders huiverden.

Toen het instrument eindelijk zweeg, zat het publiek een ogenblik als onder een ban en toen barsitte er een storm van toejuichingen los, bijna hysterisch, zoals die kleine, deftige zaal, waar schijnlijk nog nooit had beleefd.

Ellen Paine, want zij was het wel inderdaad, scheen pas later tot het besef van de werkelijkheid terug te komen, boog met een flauwe glimlach, neigde zich even over haar accompagnateur heen en toen klonk een der vioolconcerten van Ravel door de zaal, bijna ondragelijk van smartelijke weemoed.

En ook nu een storm van applaus, bijna een delirium.

— Je zult het me toegeven, Charles, die zogenaamde Roemeense violiste is morgen beroemd in Parijs, overmorgen in Frankrijk en binnen een week heeft zij aanbiedingen uit Amerika. En mijnheer Raynold, die natuurlijk als haar impresario optreedt, zal er rijk bij worden. Ik zei immers wel, dat zij een goudmijntje is. Heb je haar herkend?

— Als zij stilstaat, herken ik haar nauwelijks, als zij speelt in het geheel niet. Dan verandert haar gelaat, haar ogen worden groot, haar mond schijnt zich te verwringen, haar wangen gaan gloeien. Het is mij volstrekt onbegrijpelijk, dat dit dezelfde vrouw is, die tamelijk vals en vrij onhandig de viool bespeelt, hetzelfde stille verlegen meisje, met haar fletse ogen! Hoe is het mogelijk, dat zij in zulk een korte tijd geleerd heeft?

— Maar waarde Charles, heb je het nu nog niet begrepen? Die vrouw weet immers volstrekt niet, dat zij zo uit-

mundend speelt? Die ongelukkige slaapt. Of, om het je nog duidelijker te maken, zij bevindt zich onder hypnose en ze is onbewust van wat zij doet.

Brand had met de grootste verwondering toegelisterd, maar plotseling was het hem, alsof er een sluier werd opgelicht van een menigte duistere zaken, die onbegrijpelijk voor hem waren gebleven. Hoeveel werd er niet verklaard door die weinige woorden van Raffles!

Het spreekt vanzelf, dat de vrienden dit korte gesprek pas hadden kunnen voeren, nadat het meisje in de zeegroene japon, na een buiging als van een opgewonden pop, het podium had verlaten, met de viool stijf tegen zich aangekneld.

Het publiek bleef echter razen en tierren als dol van opwinding en zij moest terugkeren voor een korte toegift.

Toen ook deze beëindigd was en zij voorgoed was heengegaan, om pas na de pauze nog enkele nummers te spelen, vroeg Brand heel zacht:

— Wat ben je nu voornemens te doen?

— Wel, hier een einde aan maken, dat is duidelijk! Ellen is niet zeer sterk en dit leven houdt zij geen half jaar uit! Het is buitengewoon slecht voor de hersens ook, voortdurend onder invloed te staan van een ander, die al onze bewegingen en zelfs ons denken bestuurt.

— Komen dergelijke gevallen menigvuldig voor?

— Integendeel, zij zijn hoogst zeldzaam en daardoor des te gevaarlijker! Een man met hypnotische gaven kan wel een ander dwingen tot het verrichten van handelingen, waaraan hij niet gedacht zou hebben, indien hij bij zijn positieven was, maar om iemand, die drie jaren vioolles krijgt, te suggereren, dat hij op dezelfde hoogte staat als Paganini of Menuhin, dat is een hoge uitzondering.

— Indien zij ontwaakte, zou het dan niet vanzelf gedaan zijn?

— Dat is nog niet zo heel zeker! Hoe zou zij zich hier moeten redden? Zij kent geen woord Frans en als hij haar laat ontwaken, zal zij uitgeput zijn, als

na een dagenlange, grote inspanning. Maar hij zal haar zo lang als hij maar kan in die toestand laten, totdat hij haar heeft uitgeperst als een citroen. Deze kleine zaal is half leeg, maar reeds morgen kan hij het gerust wagen de grote zaal Pleyel af te huren en de prijzen te verdriedubbelen en dan zal zelfs de laatste plaats nog verkocht worden, ondanks deze moeilijke tijden! Je hebt zelf kunnen constateren, dat we hier te doen hebben met een zeldzaam vioolwonder!

— Die schurk was dus niet tevreden met de buit, die zij hem heeft aangebracht.

— Dat schijnt wel zo! Dit is een heel gemakkelijke broodwinning voor hem, maar je rol is uitgespeeld, mijnheer Raynold, ten minste als ik er iets aan doen kan!

— Zou je het meisje niet zelf kunnen doen ontwaken?

— Zeker, maar dat is niet geheel en al van gevaar ontbloot. Wanneer iemand anders dan de oorspronkelijke hypnotiseur een gehypnotiseerde doet ontwaken, dan kunnen hieruit zeer ernstige zenuwshokken ontstaan. Ik zou dit dan ook liever niet wagen, tenzij het noodzakelijk is.

— Hij zelf zal het zeker nooit doen, Edward! Hij moet toch vrezen, dat zij dadelijk naar de politie zal lopen en hem zal aanklagen!

— Hij weet heel goed, dat het meisje van al die dingen vreemd is gebleven! Hij heeft haar eens strak aangekeken, bij een van die ontmoetingen per auto, nadat hij ontdekt had, welk een dankbaar sujet de dochter van zijn vijand was; zij is ingeslapen en zelfs dat weet zij niet. Veel minder dus wat zij in die slaap gedaan heeft! Zeg haar in wakende toestand, dat zij uitstekend een auto kan besturen en zij zal het eenvoudig niet willen geloven. Je zult nu zelf wel begrijpen, dat hij haar heeft gesuggereerd, bij wijze van proef, dat zij goed een auto kon besturen. Neen, van die kant heeft hij niets te vrezen, dat zij naar de politie zal gaan!

Raffles was onder die woorden opgestaan, en Brand vroeg zacht:

— Gaan wij heen?

— Ja, want ik zal enige voorbereidende maatregelen moeten nemen. Ik heb hen nu eenmaal teruggevonden, en ik zou hen gaarne in het oog houden. Hij zal zich in de aanvang zo weinig mogelijk vertonen en alles komt nu op haar neer, want je kunt er op rekenen, dat morgen de grote hall van het Majestic vol zal staan met journalisten en zij antwoord zal moeten geven op al hun onbescheiden vragen.

De beide mannen verlieten de zaal en toch waren zij nog een weinig te laat, want zij zagen, toen zij buiten kwamen, juist hoe Raynolds in een huurauto stapte, waarschijnlijk een maandrijtuig, en wegreed.

Het was te druk en de tijd te kort, om hem nog te kunnen volgen.

Raffles balde de vuisten en zei kortaf tot Henderson, die geduldig naast zijn wagen stond te wachten:

— Rijdt ons tot dicht bij het hotel Majestic, James. Je kent immers de weg?

— Ja, Mylord!

Zonder zich een enkele maal te vergissen, reed de reus de grote, snelle reiswagen door de helder verlichte hoofdstraten van Parijs, tot op een pas of vijftig van de monumentale ingang van het grote hotel.

Henderson kreeg de opdracht, voorlopig op dezelfde plek te blijven wachten, in de file van auto's, die terzijde van de hotelingang stond en toen liepen de twee vrienden bedachtzaam en niet al te vlug op de helderverlichte vestibule toe.

En het was misschien goed, dat zij zich niet al te veel haastten, want zij kregen nu wat beter gelegenheid zich voor te bereiden op een merkwaardige ontdekking. Boven aan de trap van vijf grote, brede treden, stond Mijnheer Paine, in reiskostuum en sprak luid en driftig in een verschrikkelijk Frans met veel Engelse woorden tot de portier, en naast hem stond Mevrouw Paine, dikwijls in haar peis van otterbont, en van agitatie op haar hooggehakte schoentjes ronddansende.

HOOFDSTUK VII

HET BEEN EN DE TWEE HONDEN

Raffles en Brand zagen hoe de portier bij herhaling en ongeduldig zijn schouders ophaalde, gebaren maakte als van iemand, die heel duidelijk wil verklaren, iets niet te weten.

— Zij zijn er achter gekomen, waarheen hun dochter gevlucht is! zei Brand zacht.

— Ja, er is zeker met een signalement gewerkt, men heeft haar te Calais gezien, misschien ook wel in de trein naar Parijs, maar die portier kent natuurlijk geen Juffrouw Paine en alleen maar Anita Manulescu, zodat zijn gebaren dus heel begrijpelijk zijn. Luister Charles, ik geloof dat de ontkneping nabij is. Neem onmiddellijk de auto, vermom je in de wagen, waarin je alles zult vinden wat daartoe nodig is en rijdt dan zo snel je kunt, naar de concertzaal terug. Het is mogelijk, dat Raynold daar nog eens naar toe gaat om er voor te zorgen, dat het meisje onbelemmerd en veilig weer naar dit hotel kan terugkeren. Blijf hem in ieder geval volgen, totdat je met zekerheid weet, waar hij zelf logsert. Ik ben er van overtuigd dat hij daar ook het gestolen geld heeft. Het is onmogelijk dat hij zich daarvan al heeft kunnen ontdoen.

— En als ik dat ontdekt heb?

— Dan tracht je je ervan meester te maken, tenminste wanneer de gelegenheid daartoe gunstig is. Ik zal hier in het hotel zijn en je kunt mij ieder ogenblik opbellen, onder de naam van Graaf Palmhurst. Ik zal met de portier spreken. Maak dat je wegkomt en houdt mij op de hoogte.

— En het meisje?

— Met Ellen behoef je je niet te bemoeien, dat is mijn werk. En in geen geval geweld gebruiken, wat er ook mag gebeuren.

Een korte handdruk, en Brand gleed als een slang tussen de auto's en de bezoekers door, stapte aan de straatzijde met groot gevaar voor zijn hielen zij tenen in de grote reisswagen, na vlug een paar woorden met Henderson te hebben gewisseld.

Raffles stak zijn hand in zijn gehelme, ruime jaszak, overtuigde zich nogmaals, dat hij alles bij zich droeg, om zelf zijn uiterlijk te kunnen veranderen en wachte geduldig af, totdat de heer en mevrouw Paine, nog altijd zeer opgewonden, in het binnenste van het grote hotel waren opgeslokt.

Raffles wachtte nog even, tot de lucht hem volmaakt zuiver scheen en toen liep hij vlug op de portier toe, drukte hem een briefje van 500 francs in de hand, een gebaar dat nog altijd een uitmuntende introductie is tegenover hotelportiers, toonde een in het Engels en in het Frans opgestelde perskaart, een waar juweeltje van falsificatie en begon op vertrouwelijke toon, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister deed dalen.

— Dat waren mijnheer en mevrouw Paine uit Londen, nietwaar? Die kleine, magere man en die grote, dikke dame? Zij vroegen of hun dochter hier logeerde, Miss Ellen? En je hebt geantwoord, goede vriend, volkomen naar waarheid, dat deze jongedame elders haar intrek

moest hebben genomen?

Een weinig verbluft, antwoordde de man, die er uitzag als een generaal in een revue:

— Dat is allemaal waar, mijnheer. Ik kon toch niets anders zeggen? Wij hebben hier stellig geen gasten van die naam.

— Maar wel een zekere Anita Manulescu?

De portier zette grote ogen op en gaf ten antwoord:

— Als hij die bedoeld had, die kleine, magere Engelsman, waarom zei hij dat dan niet?

— Een opmerking, die van grote schranderheid getuigt. Maar, luister eens, ik bedoel deze jonge Roemeense juist wel. Je weet natuurlijk het nummer van haar kamer?

De portier trok een bedenkelijk gezicht en Raffles haastte zich eraan toe te voegen:

— Laten wij ernstig blijven, mon cher! De hemel beware mij, dat ook maar de minste wufte gedachte mij zou besluipen. Hier zijn trouwens nogmaals 500 francs, waaruit je kunt opmaken, door welke hoogstaande gevoelens ik gedreven word.

Deze nieuwe gift scheen voor de dorpelwachter meer dan voldoende te zijn, om het tot hetzelfde inzicht te brengen, tenminste hij stak het kostbare papiertje haastig bij het andere en zei met een uitgestreken, schijnheilig gezicht:

— Ik heb het immers dadelijk wel aan het gezicht van mijnheer gezien, dat hij betrouwbaar was, en het nummer is driehonderdveertien, op de derde verdieping, en driehonderdvijftien kost 400 francs per dag, natuurlijk zonder pensioen.

— Je doorzicht begint hoe langer hoe grotere afmetingen aan te nemen! zei Raffles vol geveinsde bewondering. Maar die kamer had ik juist willen vragen. Zij staat mij aan, ook zonder dat ik haar gezien heb. Kan ik ze nu aanstonds betrekken?

— Ik zal navraag doen bij de klerk!

De portier liep haastig op de lange toonbank toe, waarachter, volgens de

Engelse methode, de «clerk» gezeten was, met vóór zich een reusachtig register en achter zich een geweldig groot bord met sleutels.

Deze jongeman behoefde niet eens de moeite te doen, om zijn register na te zien, want het hotel was, inderdaad slecht bezet.

Hele series kamers waren nog vrij en Raffles kreeg zijn sleutel, schreef een van zijn talrijke namen in het register, met een hand, die in het minst niet gelek op zijn eigen schrift en ging met de lift naar boven, uitgeleide gedaan door de zegewensen van de verheugde portier, aan wie Raffles, vóór hij de lift binnenging, de naam Palmhurst had opgegeven, met de boodschap, dat hij waarschijnlijk spoedig zou worden opgebeld.

Niet zodra was Raffles daarboven, of hij kwam tot het verheugend inzicht, dat de situatie zeer gunstig was voor zijn doel.

Niet alleen lagen de kamers met de opeenvolgende nummers naast elkander, maar er was ook een communicatiedeur, voor het geval een of andere rijkaard twee kamers wenste te huren. Het spreekt vanzelf, dat deze deur niet alleen stevig gegrendeld was, maar ook gesloten met de sleutel.

De beide vertrekken waren de laatste van de hoofdgang en dat van Raffles was tevens aan een dwarsgang gelegen, zoals er drie of vier waren, die ieder vier kamers bevatten. De ramen van al die kamers kwamen gelijkelijk uit op een ruime binnenplaats en tevens op een smalle brandgang van gesmeed ijzer, vanwaar men langs de brandtrappen kon afdalen, in geval van nood.

Raffles wist dat het concert nog minstens een uur zou hebben geduurd na zijn vertrek, en hij had dus de tijd tot het nemen van enige voorzorgen.

Allereerst begaf hij zich naar het smalle ijzeren balkon, waar het al pikdonker was en boorde snel een heel fijn gaatje in de post van het openklappende deurraam op zodanige wijze, dat hij er met behulp van een ijzeren draad een dunne, maar sterke koord van zijde doorheen kon steken, waarvan hij het

einde vastbond aan de knop van de spagnolet, die als het raam gesloten was, op zijde wees. Door aan de buitenzijde van het raam aan het koordje te trekken, veranderde de spagnolet van stand zodat hij dan heel gemakkelijk de beide helften van de raamdeur zou kunnen opendruwen. Om dit alles te vergemakkelijken, druppelde hij wat olie voorzichtig tussen de geleidingen van de afsluitinrichting en overtuigde zich dat de stang gemakkelijk heen en weer schoof in de ogen, boven en beneden, zonder veel gerucht te maken en dat zeker ook nog gedempt zou worden door de dikke gordijnen.

Met de tussendeur behoefde hij zich dus niet meer te bemoeien, de tijd zou hem trouwens wel ontbreken, om die zware grendels onbruikbaar te maken, of het slot zodanig te veranderen, dat het ronddraaien van de sleutel daarin geen gevolgen zou hebben. Toch was hij genoodzaakt door deze deur zijn kamer weer te bereiken, want men kon niet de primitieve inrichting aan de balkondeur deze wel openen, als zij gesloten was, maar niet omgekeerd.

Hij schoof nu de grendels weer voor de communicatiedeure, stak de lopers in zijn zak, zette zich toen gelukkig tot wachten, maar niet dan nadat hij met een eigenaardig gevormde boor zeer zuiver een rond schijfje uit het hout van het paneel van de verbindingsdeur had gesneden, hetwelk hij daar gemakkelijk weer kon indrukken, zodat alleen een zeer scherp oog de afscheiding kon zien.

Zijn geduld werd niet lang op de proef gesteld, want hij was met deze werkzaamheden nog geen tien minuten klaar, of zijn geïmagineerd oor vernam het gonzen van de lift, die op de derde verdieping stopte, dadelijk daarop volgden vlugge voetstappen, de deur van de aangrenzende kamer ging open en hij hoorde duidelijk het neerzetten van een kist. Onmiddellijk daarna bemerkte hij aan het flauwe lichtschijnsel onder de verbindingsdeur, dat daarbinnen de schakelaar was omgedraaid.

Wortelij nam het dunne schijfje uit het kijkgat en bracht zijn oog voor de

opening, die juist in de schaduw viel van de ver vooruitspringende schoorsteenmantel.

Hij had zich niet vergist, het was Ellen Paine, die daar was binnengetreden, blijkbaar uiterst vermoeid, en die haar hoed en haar mantel reeds met 'n werktuigelijk gebaar op een stoel had neergeworpen.

— Nog een maand van dit slopende leven en zij is volkomen uitgeput en ten dode opgeschreven, mompelde Raffles voor zich heen. Nu, wij zullen er wel een einde aan maken.

Raffles had deze gedachte nauwelijks onder woorden kunnen brengen of er klonken buiten op de gang, haastige, opgewonden schreden vergezeld van een soort geblaas zoals een locomotief wel maakt, bij het afblazen van stoom.

— Wij naderen het hoogtepunt, zei Raffles, zachtjes lachend tot zichzelf. Dat blazende geluid is afkomstig van Mevrouw Paine. De ouders hebben haar zeker beneden gezien, zij kwamen te laat voor de lift en in hun ongeduld heeft het vertoornnd ouderenpaar die lange en zware weg omhoog te voet afgelegd. Nu, dat kan goed worden.

Er klonk een luid gebons op de deur, en Raffles zag door het kijkgat, dat het meisje als het ware verstijfde en met grote, verschrikte ogen naar de gangdeur keek, die zij zoeven had afgesloten.

Dadelijk daarop klonk de stem van Mijnheer Paine, die beval:

— Doe onmiddellijk die deur open, Madame Fatalescu of Camelecu, of hoe je anders mag heten, of bij mijn ziel, ik gebruik geweld! We zullen je die grapjes afleren, dat verzeker ik je!

Of het meisje de stem van haar vader herkende is niet zeker, maar in ieder geval ging er een schok door haar lichaam, alsof het geëlectriseerd werd en het meisje stapte op de deur toe en draaide de sleutel in het slot terug.

Mijnheer en Mevrouw Paine traden binnen, of beter gezegd, zij rolden naar binnen, als de vlees geworden wraakzucht.

Mijnheer Paine bleek veel aan geld te hechten, want zijn eerste blik gold niet zijn dochter, maar hij maakte een rondwandeling door de kamer en zocht blijkbaar naar het grote valies, waarin het gestolen geld moest zijn. Hij ontdekte dat valies zeer spoedig onder het bed, rukte het te voorschijn, opende het en begon met koortsachtige hand in de inhoud te grabbelen, terwijl mevrouw Paine nog altijd met trillende lippen en bevende handen, ijverig naar haar zakdoek zocht.

Daar Mijnheer Paine niets anders in het valies vond, dan wat men in de reistas van een jong meisje pleegt aan te treffen, zo stapte hij op de vioolkist toe, knipte de haakjes los, sloeg het deksel terug en begon te grommen als een wild beest.

— Wat heb je met het geld gedaan, jij onnatuurlijk schepsel, jij verloren dochter? vroeg hij.

— Ik heb geen geld! antwoordde Ellen met haar vlakke, volmaakt toonloze stem. Wilt u niet liever heengaan, ik ben zo moe, zo vreselijk moe.

— Heengaan? brieste Mijnheer Paine. Nu ik je gevonden heb, zou ik weer opstappen? Maar heb je dan in het geheel geen besef van je toekomst? Weet je dan niet, dat je een dievegge bent en een van de ergste soort, die haar bloedeigen ouders besteelt? Ontaard schepsel, heb je dan geen gevoel? Dertigduizend pond sterling! Waar zijn ze gebleven? En waarom nam je die viool mee?

— Om er op te spelen! antwoordde het meisje met een vreemde glimlach. Ik heb zoeven gespeeld, in een zaal, voor een grote menigte, en zij juichten mij toe als dollen! Ik heb het geluid nog in mijn oren, het klinkt als een zeel!

Mijnheer Paine keek zijn vrouw enigszins angstig en verwonderd aan, en Raffles, die hem vlak in het smalle, gele gezicht keek, begreep volmaakt wat er in de man omging, trouwens fluisterde hij een ogenblik ontzet:

— Ik was er al bang voor, ze is krankzinnig geworden! Spelen voor een zaal met mensen, die juichten als dol-

len! Waar haalt ze de nonsens vandaan!

— Maar man, vergeet je dan hoe prachtig ze verleden week gespeeld heeft, jammerde mevrouw. Dat heb ik nooit kunnen begrijpen. Het is alles zo raar in mijn hoofd, zo mistig, zal ik maar zeggen. Net als die keer, toen ik met mijn auto tegen een boom aanreed.

— Mistig? Mogelijk, maar voor mij is de zaak zo klaar als een klontje! Zij heeft het geld weggenomen, zoals die kerel met zijn masker zei en nu heeft een of andere bandiet het haar weer afgenomen, omdat ze niet goed bij haar hoofd is. Jawel, spelen in een concertzaal, larie! Mij maak je niets wijs! Daar ligt je viool, speel dan maar eens op!

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, nam Ellen het kostbare instrument uit zijn bed van fluweel, schroefde het haar van de strijktok aan, bracht het instrument onder de kin, en een ogenblik later, terwijl haar ogen zonder enige uitdrukking door het vertrek dwaalden, klonken de smeltende aangrijpende tonen van een gedragen melodie opnieuw door de kamer.

Mevrouw zonk wenend op een stoel neer, terwijl mijnheer zeer duidelijk reeds wat milder begon te denken over de mist, waarvan zijn vrouw zoeven had gewaagd. Hij zelf begreep er nu ook niet veel meer van. Een muzikkenner was hij niet, maar hij had concerten moeten bezoeken, graag of niet, en hij kon zeer goed een van God begenadigd kunstenaar onderscheiden van een knoeier. En met alle respect voor zijn eigen kind, zij was in de drie jaren van haar studie nooit boven het peil van een knoeister uitgerezen; wat hij hier hoorde, dat werd voortgebracht door een kunstenaar van de eerste rang!

Het meisje kon ongeveer de helft van het aangrijpende lied hebben gespeeld, op een wijze, die zelfs Raffles niet ongeroerd liet, toen eensklaps de gangdeur geopend werd en niemand anders binnentrad dan... Andrew Raynold, nog in rok en met een wonderlijke uitdruk-

king op zijn gelaat, die het midden hield tussen spot en woede.

— Wel Paine, dat is een eigenaardige ontmoeting, begon hij, de deur achter zich sluitend. Ze zeiden mij beneden, dat, mademoiselle Manulescu bezoek had van een heer en een dikke dame, toen wist ik wel hoe de vork in de steel zat. Je schijnt niet erg verheugd te zijn, dat je me ziet?

De waarheid is, dat mijnheer Paine asgrauw was geworden, alsof hij een spook zag. Krachteloos zeeg hij op 'n stoel neer, en het echtbaar maakte een erbarmelijke indruk. De kleine, magere man bevochtigde een paar malen zijn lippen, om iets te kunnen zeggen, maar hij slaagde er niet in en Raynold ging voort:

— Je hebt je als een schurk gedragen, Paine en...

Op dit ogenblik ging de telefoon over in het vertrek waar Raffles zich bevond; hij sloot onmiddellijk bij de eerste klank het gat, bracht de telefoon tot zwijgen door de hoorn van de haak te nemen, luisterde een ogenblik, glimlachte, en fluisterde heel zacht een antwoord, waarop hij de hoorn weer neerlegde.

Hij nam zijn zwart masker uit zijn zak, bond het zorgvuldig voor zijn gelaat, opende zonder enig gerucht te maken, zijn balcondeur, stapte op het balkon, zocht en vond het ahangende koordje, trok behoedzaam de spagnolet naar omlaag en duwde heel voorzichtig de deur op een kier open. Hij hoorde juist hoe Raynold weer zei met een stem, waarin woede en zegepraal om de voorrang streden.

— Wat ik zeg is de waarheid! Zou zij anders in het holste van de nacht met mij zijn meegegaan? Drie dagen geleden? Ellen heeft mij lief, zij zal mijn vrouw worden en daarbij blijft het! Zijzelf zal het bekennen! Ellen, je wilt mij immers overal volgen?

— Ja, Andrew, antwoordde het meisje zacht, maar heel goed verstaanbaar.

— Zeg dat je mij liefhebt!

— Ik heb je liever dan mijn leven!

— Je hoort het, ongelovige Thomas, hernam Raynold, de armen kruisend.

— Dan kan zij naar de maan vliegen, mits zij mij eerst mijn ontstolen geld weer teruggeeft. Ik herhaal je nog eens, dat zij het gestolen heeft, misschien wel op jouw bevel.

Plotseling trad Raynold op hem toe en zei met een sissende klank in zijn stem, hem doorborend aanzien:

— En zelfs als dat zo was, jij schurk, zou je dan niet je verdiende loon hebben gekregen? Heb je mij soms niet bestolen, drie jaren geleden en heb je onze derde man niet vermoord? Veraderlijk neergeschoten uit een hinderlaag, jij kleine duivel? Zou ik je soms al niet hebben aangeklaagd, als mijn handen niet gebonden waren geweest, omdat jij de bewijzen hebt? Ik...

— Hij had ze, hij heeft ze niet meer, mijnheer Raynold, klonk plotseling een heldere stem en tot grote ontsteltenis van drie der aanwezigen — Ellen scheen er niet de minste notitie van te nemen — ging de balcondeur open en een elegant gekleed man trad binnen, rijzig en gespierd, met een masker van zwarte zijde voor het gelaat, en een verre van geruststellende revolver in de rechterhand.

— Daar heb je hem weer, kreunde mijnheer Paine, bleker dan de dood. De man met het masker. Ik zal nog gek worden, op mijn woord!

Het leek eerst, alsof Raynold een stap naar de deur had willen doen, maar ten eerste ging de revolver van Raffles in die richting dadelijk met hem mee en ten tweede had zijn oor iets opgevangen, dat hem met schitterende ogen deed zeggen:

— Hoor ik goed, heeft hij die bewijzen niet meer?

— Hier zitten zij! zei Raffles kalm, op zijn zak kloppend. Ik nam ze uit het geheime vak van uw schrijftafel, mijnheer Paine, in die zelfde nacht, gij weet well!

— Maar, dan heb je ook het geld gestolen, ellendeling! riep mijnheer Paine schor.

— Neen, op mijn eer niet! Dat is door uw dochter meegenomen. Ik zweer het u! Ik weet, dat dit een kleine verklaring behoeft, mijnheer Raynold! Luister dan! Ik was daar op een nacht, uit hoofde van mijn beroep, maar ik kwam te laat, want deze jongedame was mij al vóór geweest. Ik herkende haar dadelijk als de dochter van mijn aanstaand slachtoffer, en ik moest haar tot mijn spijt laten gaan, want haar vader kwam er bij en maakte gevaarlijke grapjes met een vuurwapen, die mij beletten iets te doen. Maar ik heb naderhand een en ander ontdekt, mijnheer Raynold! Ik vond die bewijzen van Paine's schuld daar in Australië, in een geheim vak van zijn schrijftafel. Ik houd zeer van een rechtmatige verdeling van alle schuld en van alle vreugden! Deze papieren komen u in ieder geval toe, hier zijn ze!

Raynold wierp er zich op als een tijger op zijn prooi, doorliep ze haastig en zijn donkere ogen fonkelden, toen hij ze in zijn zak liet glijden, en zich tot Raffles wendend zei hij:

— Mijnheer de onbekende inbreker, ik heb alle reden om u zeer dankbaar te zijn. Mag ik vragen of zij er op gesteld zijn, mij nog langer hier te houden? Ik voor mij zie van de eer van het gezelschap van mijnheer Paine af.

— Wat is dat? zei Raffles, met voor-gewende verbazing. En gij hebt dit meisje lief, zij heeft u lief en gij wilt met haar in het huwelijk treden?

— Dat wordt wegens plotselinge verandering van omstandigheden voor onbepaalde tijd uitgesteld! zei Raynold haastig. Ik doe afstand van de eer, tenminste, als er niet een andere reden is, om mij hier vast te houden.

— Geen reden hoegenaamd, mijnheer Raynold, zei Raffles afgemeten, gij kunt gaan, waarheen het u goed dunkt. Maar haast u, want ik mocht eens van gedachten veranderen! En, niet waar, geen woord over mijn aanwezigheid hier, want bedenk, dat ik weet waar gij woont!

Raynold keek even in de lichte, grijze ogen achter de maskergaten, lachte eens en zei heel zacht:

— Ik geloof, dat wij elkander begrijpen, al is het dan misschien niet helemaal! Mijn dank voor de papieren, en vaarwel! Mijnheer Paine, ik heb de eer!

— Een ogenblik! zei Raffles scherp en zijn revolver ging de hoogte in. Gij hebt nog iets vergeten. Maak dat meisje wakker!

Raynold verbleekte, maar onder de dreiging van het wapen, trad hij op Ellen toe, terwijl Paine en zijn vrouw stom van verbazing en schrik toezagen, keek haar strak aan, streek met zijn vingers op enige afstand van haar ogen, langs haar gelaat en zei met luide stem:

— Word wakker, Ellen, ik wil het!

Ellen ontwaakte bijna aanstonds, haar gezicht kreeg een geheel andere uitdrukking, zij keek zeer verbaasd rond en zei toen, met een beweging van afschuw en afweer, zodra zij Raynold zag:

— Daar is die man weer! Ik wil je niet meer zien, heb ik je gezegd. Ga weg, ik haat je!

— U hoort het, zei Raynold, met een wrange glimlach. De jongedame is volstrekt niet op mij gesteld; vaarwel dus en tot u zeg ik: misschien tot weerziens collega!

Het volgende ogenblik was Raynold uit de kamer verdwenen en toen zag kon mijnheer Paine hakkelen, nog af-tijd asgrauw van schrik en woede:

— Weet u wat er bij die papieren was, mijnheer de wijsneus? Een plan in geheimschrift van een nog onontgonnen mijn in het hartje van Australië!

— Dat is jammer, dat heb ik niet geweten, maar ik zal die man in het oog houden, zei Raffles rustig. Australië is niet zo ver weg voor mij!

— Maar, mijn hemel, wat betekent dit alles? riep Ellen uit, met haar hand langs haar voorhoofd wrijvend. Het doet me alsof ik droom! Hoe kom ik hier en wat doet gij hier, vader en moeder? Wie is deze man met zijn masker? Hoe kwam die man die ik zo ver afschuw in deze kamer?

— Ik zal het u spoedig duidelijk maken, mejuffrouw, zei Raffles vriendelijk. Laat ik eerst zeggen, dat gij inderdaad het geld van uw vader hebt weggenomen, maar in hypnotische slaap, zonder het zelf te weten, zonder uw eigen wil. Om kort te gaan, onder hypnose. Gij hebt het gestolen voor die man! Hier, neem deze viool en speel!

— Maar, dat kan ik niet! zei het meisje verschrikt.

— Speel, zeg ik u! herhaalde Raffles luider.

Ellen nam de viool met een zekere tegenzin op, bracht het instrument aan de kin en speelde een paar maten, vale en gebrekkig als een ware beginnelingeschraal van toon en zonder enig maatgevoel.

— Gij hoort het! zei Raffles glimlachend tot Paine. Heb ik u kunnen overtuigen?

De kleine man vloog woedend op er brulde:

— Natuurlijk hebt u mij overtuigd!

Maar je hebt ook nog iets anders gedaan, vervloekte ezell! Je hebt de schurk laten ontglippen, die nu natuurlijk naar zijn hotel is teruggekeerd, daar de buit zal afhalen, om er dan spoorloos mee te verdwijnen!

— Dat zal hij zeker doen, mijnheer Paine, maar hij zal een half uur te laat komen. Een vriend van mij heeft mij juist opgebeld, het geld is al in andere handen overgegaan en gij zult er geen penny van terugzien. Maar troost u, gij hebt nog veel meer geld over en in ieder geval hebt gij uw grootste schat, uw dochter teruggevonden!

Mijnheer Paine keek, alsof hij daar zo zijn eigen gedachten over had er toen zakte hij krachteloos opnieuw in zijn stoel. Hij keek wezenloos toe, hoe de man met het masker vliegensvlug weer achter het gordijn verdween en pas toen hij niets meer hoorde, zei hij moedeloos:

— Laten we ons klaar maken om terug te keren. Wat een geluk, dat ik tenminste de viool nog heb.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Raadselachtige Moord

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.	41. — De Kelder des Doods.
2. — De gestolen Dolk.	42. — De onverwachte terugkeer.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
4. — Het Verwisselde Lijk.	44. — De Stem van het Verleden.
5. — Zonderlinge Epidemie.	45. — Zwarte Anna.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
7. — De Wraak der K. K. K.	47. — Gevaarlijk spel.
8. — Twee Doodsvijanden.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
9. — De Meester herleeft.	49. — De Bende van Myra Bonati.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	50. — Merry-Kid de verklikker.
11. — Raffles en Amor.	51. — Het Verlaten Slot.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	52. — De Riolen van Parijs.
13. — De Broeder van Nicholson.	53. — Rovers en Verraders.
14. — Avontuur in België.	54. — Een documentenjacht.
15. — De Moord in Kamer 13.	55. — De Verrijdelde Ontvoering.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	57. — Een Misluke Samenzwering.
18. — De Strijd om het Geheim.	58. — De Kooi des Doods.
19. — Naar het Goudland.	59. — Jacht op Fortuin.
20. — Bloed en Goud.	60. — De Gouden Wisselbeker.
21. — De buitenste Duisternis.	61. — Een Fatale Vrouw.
22. — De Waanzinnige.	62. — Een moderne Blauwbaard.
23. — De gestole claim.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
24. — De bergduivel.	64. — Een Spaans Drama.
25. — De Goud-fee.	65. — Een merkwaardige diefstal.
26. — Onrust op Holderness Hall.	66. — Spoken op Marshy Manor.
27. — Het Geheime Document.	67. — Chantage en Hypnose
28. — De Redding van « Goudhaar ».	68. — De Lokstem van het Goud
29. — « Goudhaar ».	69. — Het Geheim van de Boekenkist
30. — De Smokkelkoningin.	70. — Het Revolutie Complot
31. — De Misdaad in de trein.	71. — Het Verlaten Huis
32. — De Revue-Girl.	72. — Het Spel met de Dood
33. — Professor Shirley.	73. — Het Verstoorde Feest
34. — De Kit van Wong Li.	74. — Russisch Goud
35. — De Gewaande Radjah.	75. — Een Moderne Robinson
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	76. — De Moord in Fenchurch Street
37. — De Duivels van de Gele Zee.	77. — Het Vioolwonder
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	
39. — Vijftig tegen één.	
40. — Ilona, de avonturierster.	

IN VOORBEREIDING :

78. — De Raadselachtige Moord

